

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBT/CHBCI)

Số 53

10 Đ

TUẦN LỄ TỪ 21.3
ĐẾN 28.3.1969

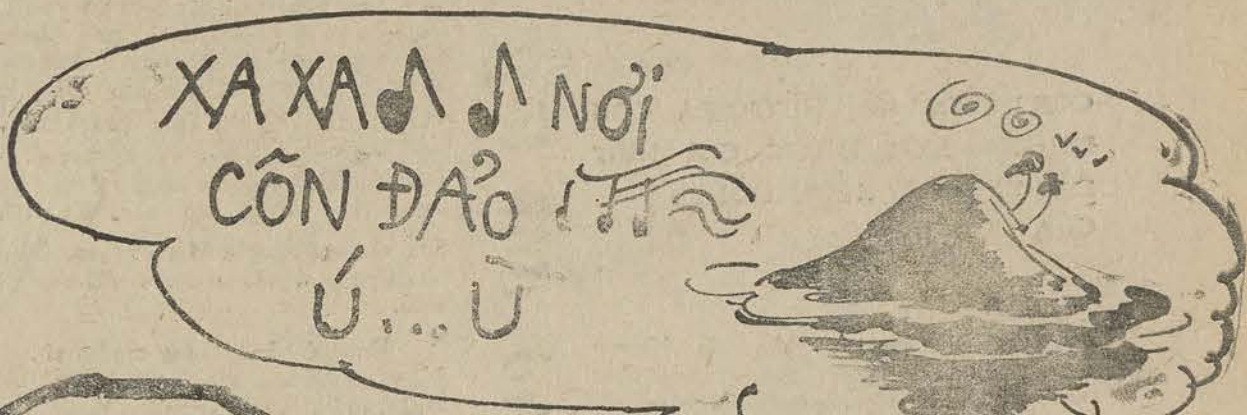
CHỦ TIỆM KIỂM ĐẦU BẾP: MINH VÔ

CỬA TIỆM 54 VÔ TÁNH ỜNG NỘI 24.901

Wason
DS531
C74++

#53
Mar. 21, '69

CÔNG LÝ

CORNEL
UNIVERSITY
AUG 27 1969
LIBRARY

HIM

kiểu nghiệm
bề bàng

Con Ong

Chuyện xảy ra giữa thanh thiên bạch nhật tại Tòa án mặt trận.

Quan tòa hỏi :

— Ông có biết tên Cao duy Tuấn không ?

Ngài đáp :

— Không. Nó do Vĩnh Kha đưa vào ở.

Thế là Vĩnh Kha, lãnh tụ sinh viên tranh đấu Miền Trung lãnh ngay của sự phụ một chương.

Tòa lại hỏi :

— Thế còn Nguyễn Trực.

Ngài lại đáp :

— Tôi đã đuổi ba lần mà nó không chịu đi.

Thế là, Nguyễn Trực, xếp sòng tranh thủ Hòa Bình

nhận của sự phụ một chương nữa.

Nghĩ mà buồn lắm. Nhớ lại vụ án Miền Trung, Thầy Trí Quang nói . " Có xử thì xử tôi. Mọi sự đều do tôi cần. Kiêu hãnh và hùng hồn. Bây giờ ngài rất ngoan. Ngài trút tội vào đầu bọn trẻ. Những người hiểu biết. Ai cũng nghĩ rằng trước nay, sinh viên đã giữ vai trò quan trọng tranh đấu cho tự do, dân chủ. Thành có, bại có. Tốt có, xấu có. Hay có, dở có. Nói chung là bọn trẻ không thiếu thiện chí, không thiếu dẫn thân. Chính chúng nó đã chết, lưu đày Phú Quốc tù tội. Vết hằn ô nhục càng ngày càng ghi sâu vào tâm

não họ. Thế nhưng, họ chấp nhận tất cả vì họ tin vào lãnh tụ, tin vào tập thể. Bây giờ, họ đã thật sự bị từ chối. Giáo hội không từ chối họ. Chính quyền không báo thù họ. Nhưng họ đã bị lãnh tụ tách rời ra khỏi tập thể. Một tháng 5 năm tù, tháng khác 2 năm tù, Ba mươi mấy tháng lang thang không có áo mặc, cơm ăn, nhà ở. Ngài bị 10 năm khổ sai. Nhiều người thương và khóc. Bây giờ, nghe Tổng Thống cho ngài ở nhà riêng, có nơi thờ tự, được hầu hạ như một bệnh nhân. Ngài đã yên phận. Thế còn bọn trẻ kia thì sao? Những gì tòa kết tội nó đều có thật. Mà sự thật ấy do

dâu ? Cớ gì vì nó tin Ngài nên dẫn thân với ngài, tự chịu dây dợ, lao khổ dễ rồi bị từ chối. Điều chắc chắn, là nếu không tham gia vào phong trào thì không bao giờ họ vướng vào các tội đó. Họ có tội nhưng không có lỗi gì hết.

Vì vậy, trước lương tâm, chúng tôi mong các lẽ lối đấu tranh nguy hiểm đó hãy chấm dứt cho bọn trẻ bớt khổ. Còn gì mâu thuẫn bằng khi Giáo hội đã nhân danh lòng thương của Phật kêu gọi các phe phái chấm dứt chiến tranh để cho dân khỏi chết, khỏi tù tội thì lại cứ bắt con cháu phải chết, phải tù tội?

Nếu muốn, xin ngài hãy nhận lấy. Xin nhường tương lai lại cho con em chúng ta.

CON ĐƯỜNG HẢI HƯỚC LÀ CON ĐƯỜNG MỚI ĐƯỢC COI NHƯ LẬP TRƯỞNG NÔNG HỒI CỦA CON ONG

Sau khi thủ tướng Trần Văn Hương trình diện nội các tăng cường, ông tổng trưởng thông tin Nguyễn Ngọc An cũng vội vàng hé cho báo chí thấy mặt chân trời đổi lập. Chân trời đó — không phải là "Chân trời tím", tiêu thuyết của Văn Quang đang được quay thành xi-ca-la-ma — là "Chân trời đổi lập chính quyền xây dựng trong tình huynh đệ".

Đổi lập xây dựng trong tình huynh đệ. Thế là hết đổi lập. Vì đã coi nhau như anh em, ai còn nở thòi nhau. Em Báo Chí không cãi anh Nhà nước. Anh nhà nước không khóa mồm em Báo chí. Yêu thương ra rít. Ôi, cuộc đổi lập tự nó nó giải tỏa hết vô công của những thăng trầm Báo chí hồn lảo.

Bởi thế, mục Đổi Lập với Nhà nước sẽ được hủy bỏ kể từ số sau, Chỉ sĩ Minh Võ, chủ tịch Hội Đười Ươi, sau những tháng ngày đổi lập, tạm nghỉ ngơi ngồi chơi xơi nước ít lâu để nghĩ ra đối tượng mà đổi lập.

Chưa lúc nào cái câu hỏi "Ai bảo đổi lập là khó, không đổi lập để làm chứ" hay ho bằng lúc này. Đây, quý vị hãy đổi lập đi. Đổi lập xây dựng trong tình huynh đệ, Ồ để quá. Chỉ việc gãi gáy, xưng em và, đổi lập. Con Ong là tuần báo quy tụ nhiều đứa lạ đời, cứ thích tìm những việc khó mà làm.

Việc khó đã hết. Hoặc việc khó quá, ở cái thế "chẳng đặng đừng", nên coi nó như đã hết. Thì cũng vậy. Hóa cho nên, sau những phát hứa hẹn cái tờ, lấy lại phong độ vân vân... Con Ong sẽ rẽ rắng một khúc rẽ mới. Khúc rẽ mới ấy là Hải Hước Thuần Túy, từ Trào Phúng trở về Hải Hước. Anh em nhà Con Ong biến hết thành hề, chọc cười bạn đọc nhưng chửi bới để chừng nào thì chọc cười khó chừng ấy. Dù sao, chúng tôi cũng gắng sức... hải hước.

Lại cũng xin long trọng thưa thêm cùng bạn đọc rằng báo hải hước lệ thuộc vào tin tức thời sự. Hết thời sự đồng tin tức hay thì số báo hay. Thời sự toàn những tin ái quốc thật sự, toàn những người mọc tiền nhà băng bố thí cho kẻ nghèo khổ thì, dĩ nhiên, số báo đó đỡ mặt vì, chẳng lẽ người ta nở cười lòng tốt của thiên hạ.

Trình với bạn đọc như vậy đủ rồi, Bắt đầu từ số báo này, Con Ong âm thầm rẽ sang con đường hải hước. Không đã kích ai thậm tệ, không mua thù chuốc oán, không đổi lập chính quyền nữa, đó là lập trường mới của tôi, chỉ sĩ Minh Võ, chủ tịch Hội Đười Ươi.

Xin ơn trên phù hộ cho tôi.

minh vô đổi lập với nhà nước bèo nhỏ đổi lập với nhà bếp

Năm ngoái, dân biểu Dương Văn Ba, một mình một ngựa, múa dao chém... mất chức của ông hành pháp Đặng Trần Thường. Xếp nhà nước cho nhân viên Đặng Trần Thường về vườn suy nghĩ câu "Thế chiến quốc, thế xuân thu, gặp thời thế thế thời phải thế". Cho đến nay, danh dự của nhân viên Đặng Trần Thường chưa được khôi phục và tội lỗi của ông ta cũng chẳng thấy ai nói tới. Ông ta đã là nạn nhân bị thảm của lưỡi dao tố phạm những của lập pháp. Và đó là thành quả của năm con khỉ.

Sang năm mới, dân biểu hùng nhất nước Nguyễn Minh Đăng, một người được nhật báo Xây Dựng của pèrè Lâm ví như tên "Giu đả phân Chúa" lại lưỡi dao chém con cò thương cảnh. Ông cò Trần Tấn Quốc được cách chức để điều tra. Nhưng ông nhận chức mới, không bị điều tra cái gì sốt cả. Bí mật tùm lùm kín vụ tố cáo này, Và tiếng xấu đồn vào ông Nguyễn Minh Đăng. Dân chúng bàn tán: Dân biểu mị dân và nhà nước mị dân biểu.

Đang đà hung hăng con bọ xít, dân biểu Võ Văn Phát họp báo tố cáo ông Châu Kim Nhân, tưởng là bay bướm lắm. Khốn nỗi, nòng đại bác của mong xừ xi nê ma... (ai quen biết xin thêm vào ba chấm) dagg nóng hổi chiến thắng thì Usaid đồ nước cống vào. Khiến có tiếng xèo xèo. Rồi báo chí lần lượt công kích thái độ vô liêm sỉ của dân biểu Võ Văn Phát. Ông Phát cũng đòi cách chức ông Châu Kim Nhân, nhà nước chưa có thái độ mà chỉ khuyên ông Châu Kim Nhân chớ nên họp báo trả mếu ông Võ Văn Phát.

Nhà nước, nếu mị dân biểu, hề thấy một anh dân biểu nào vì thù cá nhân, ghen ghét, chỉ chi đó (hay là khó bắt mồi áp phe) đòi cách chức nhân viên của mình là cách chức liền "để điều tra" thì rồi đây, các nhân viên sẽ xin từ chức hết. Nếu tôi không lầm, ở Hạ Viện có ủy ban bài từ tham nhũng và chủ tịch là ông Ngô công Đức. Ông Đức không tố tham nhũng tại sao các ông Nguyễn Minh Đăng, Võ Văn Phát cứ xía mồm vô. Ông nào cũng muốn làm người hùng chống tham nhũng tôi sợ, mai đây, sẽ đến lượt các ông Lê Minh, Đào Ngọc Thọ đòi cách chức cả những ông Bộ trưởng nổi tiếng thanh liêm nhất.

Cả nước đã nhìn rõ chân tướng của quý cụ trung dân đã và đang tố cáo tham nhũng Thôi, xin các cụ, các cụ hãy chấm dứt những trò chơi vô tích sự đi. Nhờ các cụ một tí. Tôi hỏi thử thế này nhé: Một thằng chuyên buôn bán phim con heo có thể can đảm đòi bắt một người chiếu bóng phim con heo cho khán giả coi lên không? Xin ông Võ Văn Phát trả lời giùm.

HÃY CHẤM DỨT TRÒ CHƠI VÔ TÍCH SỰ ĐI, QUÝ CỤ TRONG DÂN

XA EM PHẦN NỘ ANH... VUNG VÍT. CHÓN KHUÊ PHÒNG EM...MỜI ĐÓN ĐONG ĐUA

Sau câu phát biểu của Võ Sĩ Kiếm Vàng ai nấy đều nâng đũa sinh hoạt đĩa đổi chó như điên — Riêng ta, ta đã được đặt tên là một thứ "Đề Quốc" nên nhất định cứ đổi chó — nếu có thể. ta chỉ ăn tiết canh chó thôi, nhưng vì, chả chó thơm ddech chịu nổi, nên ta cũng đi một đường "bản tự" cho nó hết luôn thuở vàng son vớ vẩn tức là cái thuở còn lang thang phiêu bạt giang hồ tại Đất Thăng Long... nhờ Tày Há mồm không thì cũng đã mục xương dưới chân tháp Rùa rồi. Mà rồi, bây giờ sau 15 năm mài kiếm dưới mưa. Ta đã gần về già thì Thầy Ta Lão Đam mới cho ta xuống núi. Ta biết rằng đường hành hiệp đầy ắp sương gió. Nhưng ta phải theo Thầy Ta, Ta sẽ bắt chước ba anh chàng Dân biểu vì không có việc gì phải nói, phải làm cho Thằng Dân — mà cũng hết tiền đi vung vít trả thù cho Dân Tộc... nên đành phải họa kiến nghị chống việc cụ Luong lấy vợ... Họ chống là phải. Họ chống có chánh nghĩa lắm Đong Bào a! Riêng Ta, rất tiếc từ lúc xuống núi đến giờ chưa bắt được tí địa nào sót cả — nếu không ta sẽ gửi tặng ba Dân Biểu Lê quang Hiến, Dương Văn Thụy và Đinh Văn Đạm một tấm ngân phiếu năng ký đề họ có phương tiện lập hẳn một đảng, để chống cái sự lấy vợ của anh già chủ tịch bất khả... (Nói nhỏ mà n ghe thôi chứ, ba ông nghe được, ba ông ấy xách đũa đi kiếm cho mà xem — Lý do thứ nhất cũng sáng nhất là kể từ ngày nhậm chức Dân Biểu Bất khả, Họ chưa vô được m ón xộp nào, cứ bà Chủ tịch xe đồ Bưu Hiệp! Cái tin kinh khủng này được loan đi từ tờ nhật Báo Quyền Sống đây— tức là tờ báo của Chi Chủ Nhiệm Thị Mĩ (tức là bà Nguyễn Thị Mĩ đấy nhá — Đừng có nói lái: Thị tức là khinh, mà Mĩ tức là Mỹ rồi gom lại để diễn nghĩa chủ ng là khinh Mỹ là chống Mỹ thì bỏ bu nhà cháu-nhà cháu nghèo chỉ có bị gậy. Bà chị Mĩ thân yêu, em biết chị hay kiện rồi, Em s g...chị làm rồi, đấy a).

Ta lại chợt nhớ ra là: chả những một mình ta sợ bà Mĩ chủ nhiệm tờ Quyền Sống mà cả nước này sắp phải sợ. Riêng họ nhà báo đã sợ rồi mà cả nước này sợ là phải — vì ai cũng biết rằng bà Mĩ đã "Cuối độc quyền Lệnh Hồ Xung" tại Hướng Công, tại tư thất của Kim Dung rồi — Bây giờ bà Mĩ mạnh, mạnh kinh hoàng vì bà có "Cửu âm chân kinh" bà cũng có cả "Hấp Tinh Đại Pháp". Trước khi cho Quyền Sống ra lò bà đã chính thức thay mặt Kim Dung và nhân danh Lệnh Hồ Xung gửi tối hậu thư đến khắp các nhà Báo Đại Ngu mà phán mạnh Mĩ rằng:

— "Ta độc quyền Tiểu Ngạo Giang hồ. Ta độc Quyền Kim Dung. Ta sẽ kiện võ mặt những đứa dám mớ tới Kim Dung, những kẻ Tiểu Ngạo Giang Hồ trong cái xóm báo bô Đại Ngu này".

"Nghĩ tới đây. Ta bắt gặc phì cười, miếng tiết canh chó chưa kịp nuốt nó văng của nó sang áo quần của bà chị Thập Thành, trang Quốc Mẫu Thân yêu bèn mắng yêu:

— Bớ anh, anh muốn nhậm mấu chó ph un người há... định cỷ "Sinh tử Phù" há?

Ta vội làm một cử chỉ minh định mà diễn nghĩa rằng:

— Không, không ngàn không. Ta chưa bị tầu hỏa nhập Ma. Ta còn trinh tiết còn trong trắng... Ta chưa bị hysinh hay ủng hộ — Ta chỉ thương cho bà Tiến Sĩ khoa Học Nguyễn thị Cẩm Vân thôi. Cả Hội nhao nhao người Tập Lục bèn gãi đùi mà rằng:

— Tiếc quá, tiếc quá, 15 năm rồi còn gì — Tiếc quá, lúc đó, giá ta gặp em Cẩm Vân tại Địa Biên Phủ thì đỡ biết mấy... mà cũng lạ. Ta không hiểu lúc đó em gái Cẩm Vân theo Tây hay theo Vem mà lại có mặt tại Biên Biên Phủ để thu thập tài liệu, đề 15 năm sau viết ký sự chiến tranh cho Quyền Sống nhỉ?

Người Tập lục nói đến đây cầm đũa gắp miếng dồi chó chấm mắm tôm chanh ớt bỏ vào mồm n hai bóm bém, rồi nuốt rầu mà nói tiếp rằng:

— Chiến thắng Điện Biên là chiến thắng của địch của vì xi của tụi "khốn nạn" mà ngày nay chúng ta đang phải tiêu diệt—Thế mà ta chẳng hiểu sao em Cẩm Vân lại câu kết với bà Nguyễn thị Mĩ để phò bầy một chiến thắng của kẻ thù trên tờ nhật báo thông tin Quyền Sống nhỉ? Người Tập Lục lại gắp thêm một miếng dồi chó cắn thêm một miếng giềng một cộng hung quế rồi chép chép cái miệng tỏ vẻ thương thương một cái gì đó... Ta vốn là kẻ lẹ, đang có nhiệm vụ hành hiệp thế nên cứ xoắn lấy người Tập Lục mà han mà hỏi- Người Tập Lục bàu xề lể ri lai rằng: "Cậu phải biết

giao chi' for Rent

PHONG SỰ ĐỐI THOẠI RA RÍT của NGƯỜI HỌ TRẦN (kể kể nghiệp Thập Nguyên)

ràng trên Điện Biên Phủ thưở đó nó kéo dài cả 4 hay 5 tháng... những thắng chiến sĩ của cả 2 phe đều "đầy ứ lên" đứng nói là con gái cô em Cẩm Vân chứ là... nó cũng đề ra mà "xà" ta còn nhớ một em Đầm trợ tá khỏe mạnh Phốp phốp thể mà còn ngất siu trong tay Tây Lê Dương... chắc Cẩm Vân thưở đó có áo giáp của Chiêu Quân nên sống nhân ra đến ngày nay để hậu đến Tiến Sĩ Khoa Học... tiếc quá, tiếc quá...

Cái màn diễn xuất "tiếc quá" của người Tạp Lục Tiến Sĩ Nguyễn Thị Cẩm Vân hiện đang là một cây viết lớn... một cây hồi ký cho tờ báo đang có đủ thứ quyền, kể cả quyền cao ngạo, kịch diễn đến đây thì Ma Cạo múa đũa bắt ngừng lại... người Ma Cạo kể lè...

Hồi hôm, lúc buổi sáng đẹp trời thặng Nã Cầu bị 3 kiểu nữ, một tên là Uyên mỹ danh là (Nữ Hoàng Sầu muộn) một là Tâm (còn gọi là Vương Phi khả ái) một tên là Huệ (yêu nữ thích yếu nam) cả ba đều thuộc loài đàn bà đẹp thế mà thặng Nã Cầu tính bắt cả vào Phú De... nhưng rút cuộc, Nó, Thặng Nã Cầu được hồi lộ "LaDe" chai lớn... Ma Cạo tình tự đến đây thì chí sĩ Minh Võ lớn tiếng mắng mỏ rằng:

Tao phải nhốt Nã Cầu vào Phú De... Thặng này lão, Đất nước này đang được lãnh mệnh, Viên Nhi Đồng Đại Ngu đang noi gương nghề nhà... tâm hơi của Lão Nhi Đồng Hồ ngọc Cứ trong cuộc đánh chữ tham nhũng... mới đây... một nhóm bắt khà tổ ông tài chánh dớp bản... Tổng số lên tới bạc tỉ... cái sự tổ của các ông nhô con này chỉ làm nhức đầu nhân dân và chánh phủ... vì việc nó ăn đã xong cha nó rồi... tổ thì cũng thế... Đẳng nào thiết thời thì cũng về phía nhân dân... mà thặng Nã Cầu thuộc phía nhân dân nở lòng nào nó lại theo đường mòn Nguyễn bá Lương để đi tình tự mí lý tâm tình... Ta hứa sẽ cách chức nó... Mặc dù, ta biết nó sẽ noi gương người bắt khà Đinh văn Đạm, họa kiến nghị chống đối... và nó chĩa dăm chống đối qua loa thôi... Đến lúc cam go thì nó lại bắt chước thặng cu Đạm lánh mặt...

Ma Cạo cãi:

Nếu nó lánh mặt nhân dân lúc Phang tham những thì ta sẽ cạo lông nó bắt nó "xí gái" như Dê Húc Càn thì gái nó hết mê... Lại nữa, ta sẽ nhờ công ty Quyền Sống và Duốc Nhà Nam ghi tennó vào sổ tài liệu lịch sử... để mai kia, một nọ dăng một loạt tài liệu về Hoạt Động của Loài Cầu trẻ...

Người Tạp Lục hình như ăn thịt chó đã quá kỹ, nên no hơi... thế nên lại ghét chó (đồng loại của Nã Cầu) bởi thế cho nên cắt phăng lợi bình tiểu ngạo đề qua một mục mới.

Theo ta, nên báo bỏ Giao Chi đang trong tình trạng "For Rent Măng Xết" mà tờ Quyền Sống đang dẫn đầu trong nước... với nhà cái Bà Nguyễn thị Mĩ cùng Tiến Sĩ Cẩm Vân. Vậy ta hãy theo đà này cho mượn "Măng xết" Con Ong đi... cho ngay 3 người Nữ mà Cầu tình tự điện đàm đó... Rồi 3 người Nữ

đó sẽ cho ngài ký giả Lão Thành Nam Đình cùng Người Công Lâm bao giàn khai phá...

Thấy cái đề nghị phản chiến của người Tạp Lục, đáng đánh đòn, ta bèn hích người võ sĩ Kiếm Vàng một phát:

Cho nó "Nốc áo" cụ Lương và bà Bửu Hiệp sẽ thưởng mày. Võ Sĩ Kiếm Vàng ngạo ngán đáp:

Ta muốn lắm, muốn lắm nhưng lại ngại cô bắt khà Kim Thoa cùng Lão mẫu Thập Thành ghen thì phiền lắm.

Ta nhìn Thập Thành. Con nhỏ này đang về già mà còn duyên dáng xinh mà nhân hình thì hấp dẫn cuồng loạn như thác nước "Ni-a-va-ra" thuộc quê chông của nàng sương phụ "Jác-ki" - nhưng, nếu đề thua thì "chue quá" ta bèn dốt pháo mồm vào miệng Minh võ:

Này chí sĩ hàng đi, đầu hàng đi mà sống.

Nhà chí sĩ thân mến gái gáy mà rằng:

Hàng cái chi, sao phải hàng, mà đầu hàng ai? Ta đang đối lập mà?

Đầu hàng cái độc quyền Tiểu Ngạo Giang hồ đi không thì "cháy bị giờ".

Nhà chí sĩ múa hai tay ông ông mà rằng:

Tiểu Ngạo từ thưở năm nào, làm chính chị từ các đôn trong bụng ngựa... Ta dếch sợ con chó lộn giống

Lãnh Hồ Xung. Ta sẽ bỏ tiền mua bà tấn sĩ Điện Biên khác về Con Ong cầu khứa, đồng thời ta chế một thứ hỏa tiễn "Ong Đất" Hỏa tiễn này sẽ được đặt tên là "Thám Hiểm Hậu Cứ Loài Người", và ta sẽ xuống Địa Ngục để tìm những thặng "Tối lỗi". Lúc đó ta sẽ rảo Bo với nhân loại loài người cái Luật Thặng Thiên hay Độn Thổ mà các Tôn Giáo họ khuyến dạy đúng hay sai:

Nghe lời tuyên bố của Chí Sĩ Minh Võ có vẻ hợp lý và lớn lao tốn kém nên người trong hội Húi đã vỗ tay chan chất, vỗ vỗ duyên tức lợm giọng... giống như khi người Tung Lâm xuất võ trên mặt kiếng số 9 hoặc Đai vô tuyến Tuyên truyền của Nhà Nước... Ta bèn năm xuống làm vài phát nhún (Hít Đất) cho nó khỏe người, rồi mới bò dậy hỏi rằng:

Chí sĩ định chế Bộ phận dưới của quả tiền thám niêm Trái Đất làm sao? Vấn cái múa tay thô tục Minh Võ làm một cú phát ngôn:

Toàn bộ phải giữ bí mật, một công trình vĩ đại hơn cả cái vĩ đại của cơ quan NASA khi vắc Apollo phóng vào Hậu cứ Hằng Nga... Các anh phải hiểu rằng cái luật tuần hoàn mưa gió. Khi người ta lên thì mình phải xuống... xuống đến tận "Ngục ăn Ti" để đối thoại với những kẻ tham nhũng đã bị nhà nước "phơ" luôn thế xem tụi nó còn dưới hay là tụi nó lại tét giầy tiền vàng bạc mà "lời đường" để bay vèo lên Trời rồi...

Nếu tụi nó bay mất rồi thì chí sĩ phải làm sao?...

Ta sẽ hợp kén với các tấn sĩ Lá Đa, nhất là với các bà Tiến sĩ khoa học cô bà Cẩm Vân để lấy cái "Lá Đa đó" bít hết các ngà, cấm chúng nó lên... phải cấm chúng nó lên

Thiên Đàng hay Niết Bàn gì đó... Bởi lẽ ta cũng đã mua "đứt bản quyền ở trên rồi".

Hội Húi nghe đến đây thì khoái quá vỗ tay thêm vài phều nữa... Bất chợt võ sĩ Kiếm vàng nghiêng rằng nói tục.

Đường dếch nào chả lên tới Thiên Thai, các anh đừng quan trọng hóa theo cái kều hợp kén và mặt khi bàn "quy chế báo chí" mà các bà lão ở điện Diên Hồng... đã mần.

Nhà chánh chị Ma Cạo vỗ tay một phát mà rằng: Chả họ đánh xì phé hoặc binh xếp xám chướng ở trong.

Người Tạp Lục phản đối:

Mơ cớ, anh chỉ giới đoán mò - Các cụ Bất khà Bô Lão sơ dếch ai mà phải diễn cái trò đánh cờ bạc vụng - Anh phải biết rằng các cụ Bất khà từ Thượng đứ Hạ trải chiều Hoa ngay trên phần mộ của nguyên Thủ Hiến trong nghĩa trang Bắc Việt mà rút Phé cũng bỏ đũa nào dám sờ đến giây giây. Nghe đến đây ta nhắm mắt, vòng tay kính cẩn:

Mô Phật, lạy chúa tôi. Đất Thánh đó có phải của nhà cao bồi Áo Nâu Trí Dũng hay không? Ta có nghe một cái tin "con cây" rằng: Thiên hạ thần dân trong chiến khu ông Tấn này mới được "cứng đường" đỡ viện trợ phải không?

Nữ Tín đồ Hoàn Đổng Giáo Thập Thành bèn niệm chân kinh rằng:

Luật Luân Hồi. Luật còn có tí linh hồn để bay bổng đến nơi không có bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông lại có Chúa Quan phòng có ghi chép cần thủ rằng: "Chớ gian tham", Nên ta tức loài người phải "ăn cay, cấm phòng" bởi vậy, ta không nên bàn cái chuyện ăn bận của những nơi Trang nghiêm đó... nam mô "Thiên Thần" Bồ Tát hai ba tát

Nữ Pín Hoàn Đổng Thập thành khẩn nguyện như vậy xong, liền hắt hơi 3 phát rồi trịnh trọng loan truyền:

Lạy đất nước ông bà, xin an ủi vỗ về cho 100.000 trẻ em Lai... đề sau này, đất nước ta có cả một "Bình Đoàn Đổng Minh" mang quốc tịch Đa Ngu... Amen, lạy Phật bà Quan Thế Âm vầy nước Thánh Cam Lộ để cứu khổ cứu nạn cho 100000 đũa trẻ... Lạc vào đất nước ông bà!

Nghe thấy lời xin đay bác ái của thích Nữ Thập Thành, Người Tạp Lục liền diễn màn thống kê:

Hơn 600.000 Quân Đội các Quốc gia "Đổng Minh" xuất bản một năm "một đũa" nước khiếm

nhượng hơn cứ năm Đổng Minh "đánh đảo lổ" thì phải có một anh thua như vậy Dân mình cũng thừa mứa người để đánh với kẻ thù trong vài chục năm nữa... Chỉ có anh fây mũi dài là ba que xô lá khi nó hỏi Tây Vực nó đem theo cả chì lẫn chài... Thành ra đến giờ dân Việt vẫn hom hem chứ chưa được to lớn bằng con cháu Thái Dương Thần Nữ... Nhưng cũng nay, riêng ta lòng ló đầy mình không thì "có mà đến chết" chưa được quyền ứng cử vào Thượng Hạ Viện của nước Việt Nam yêu Quí kỳ tới này.

Thích Nữ Thập Thành bèn nhào người năm cánh tay ta rằng:

Tụi mình 2 đũa cùng đi hành hiệp nhé... Phải đi anh a, nếu mình không đi thì cuộc đời này ngấy lắm. Anh có biết không, Chồng em đó, Thặng chết tiết Thương Sinh đó, nói bỏ về

với "vợ nhón", đến bị chửi nó lại "bị gây" đi làm tài tử rồi. Nó thành tài tử rồi anh ơi, Anh cũng phải làm tài tử để cho Thiên Hạ biết mặt chứ? Đi nhanh lên anh người ta đang tuyên lỵa Tài tử màn vải kia... đi đi Anh yên chí, chỉ có anh mới có thể đóng ciné với Thương Sinh...

Lời dụ dỗ đầy nước mĩa của Thích Nữ Thập Thành Ta nghe cũng thấy ngon ngọt... nhất là 2 cái núi Phú Sĩ của Thập Thành lúc này nó đang căng lên hiem hỏa "phum lửa", nên người ta nóng ran, Ta không thể nhìn được nghề làm Tài Tử màn vải nữa. Ta bèn nắm tay Thập Thành rằng:

Thế em hứa giúp ta "leo lên" nhé - Ta sẽ đổi tên là Thương Nữ Sinh, em chịu chưa? Nhất là ta với con nhà Thương Sinh cùng là sống sướng lem nhem - Ta đang kế nghiệp Thập Nguyên - Ta phải cạnh tranh với Thương Sinh bằng cái lên một là Thương Nữ Sinh...

Ta vung vít tới đây thì bị Thập Thành vung tay tát một cái - cái tát đó có khả năng dẫn ta về gặp ông cụ thân sinh ta... người đã chết cách vách đây 20 năm... giữa lúc linh hồn phụ thể sắc thì thích Nữ Thập Thành lại tuyên chiến:

Bố anh nhé, anh đều cang vừa vừa thôi nhé anh tẻ bạc vừa vừa thôi nhé... cái gì, cái gì mà đòi Thương Nữ Sinh... Định ái tình chia hai hả...?

Ta lúng túng chưa biết thanh minh, mình xác làm sao thì Thích Nữ Thập Thành túm ngay lấy ngực áo đe dọa:

Được anh Thương nữ Sinh, tôi cho anh thích kim Thoa luôn... cho bắt kaca luôn, cho rú liệt thân thể luôn.

Câu đe dọa này có khả năng làm ta tỉnh táo, ta liền rú rẻ Thập Thành:

Khoan khoan đã mình, cho anh còn đủ sức khỏe gân cốt, anh còn phải đến viếng ông Hòa Xa VN để áp Áp Phe gạo đã...

Khôi cần, anh cứ đi với em đã - Hòa Xa VN bị giờ chỉ bỏ quanh, bỏ quanh, họ đâu còn sức bò xa... Đến ngay như trên lãnh thổ An Nam - đất miền trung nghèo đói đó... cái việc tai gao là của Họ. Thế mà họ lại mượn công ty xi Thầu... bằng... bằng một cuộc đấu thầu công khai trong bóng tối để rồi các Quan lớn ở Chợ Lớn lại đấu thầu nữa - cho đến gạo mỳ, gạo bị chuột bỏ găm nhám găm hết... cho đến lúc gạo cấp bến sông Hương thì đồng bào chỉ còn nước nhìn ống khói tàu Thủy... để hồi tưởng "khởi lam quyền mới tranh hiem". Sự hồi tưởng như vậy cũng đã ám bao từ đời cần gì phải ăn phải vậy không thừa quý ruột thịt đất trắng miền trung?

Lời phát biểu đầy nước mắt của Quốc văn Thập Thành - bắt giác ta cảm thấy sự thành công - Ta xuống núi mới có một ngày mà đã cảm hóa được một nhân vật đáng chú ý nhất. Thế nên, ta sẽ long trọng đổi tên gọi Thập Thành là: Nữ Tín Đồ, Thích Nữ hoặc Nữ Hoàn Đổng cho nó nhẹ nhàng văn nghệ - Ta sẽ đảo chánh toàn bộ nhân vật trong Giao Chi For Rent - Những nhân vật của Thương Sinh, của Thập Nguyên ta sẽ bóp chết để cái tổ toàn diện toàn bộ và nhất định ta sẽ theo tiền bối thì sĩ Đổng Hồ nhất định không làm thơ suy tôn ai sót cả (nếu có chỉ cần Cam Dao, nói lái thì cần đàn bà đẹp thế thôi). Có phải thế không hỏi tài tử màn ảnh Tím: anh Thương Sinh yêu mền của Trần thị Cẩm Hồng?

(KỶ SAU TIẾP)
CON NGU TRANG 3

thương sinh

TRẦN THỊ CẨM HỒNG

Vài lời của tác giả. Không biết nên gọi Trần thị Cẩm Hồng là tiểu thuyết hay phóng sự. Thời, tùy bạn đọc vậy. Tác giả, từ lâu rồi không còn viết phóng sự nhằm nhỏ, sống sống nữa. Đến một mức độ nào đó, người ta cảm thấy chán chường ngay cả công việc mưu sinh những bài báo ký tên Thương Sinh trước đây, chỉ là công việc mưu sinh. Đáng lẽ, tác giả không viết cho con Ông nữa nhưng dù muốn hay không muốn, tác giả vẫn là linh hồn của con Ông. Linh hồn ấy, giờ đây hấp hối, chơi vui. Hãy tạm coi nó như một ngọn đèn hết dầu. Trần thị Cẩm Hồng là một thoáng ngọc sáng trước lúc tắt ngóm. Hoặc nó tắt ngóm từ đây. Tác giả xin thưa trước: Trần thị Cẩm Hồng là nhân vật nữ trong tiểu thuyết đang dở "ngủ sâu Trong Đất" Tác giả "mê" Cẩm Hồng quá. Bèn lấy một đoạn mở đầu cho cuộc đời, sự nghiệp của Trần thị Cẩm Hồng

Người đàn bà ấy mang tên một loài hoa chỉ đẹp bề mặt: hoa hồng. Trần thị Cẩm Hồng. Nàng sinh trưởng ở Nha Trang nhưng bước xuống cuộc đời ở Saigon. Nha Trang là thành phố của dân tứ xứ. Biển đã gọi người ta về đây để dạy người ta lãng mạn. Và dường như, người con gái nào đẹp của Nha Trang cũng đều lãng mạn hơn tiểu thuyết. Gái đẹp Nha Trang không chung tình. Biển khơi mộng đầu phải chỉ dành riêng cho một người chiêm ngưỡng? "Gái Nha Trang mây ngai mắt phụng. Tắt đèn rồi ánh vụng như tinh". Ca dao đã nhận xét thế. Và ca dao thì ít khi sai lầm sai lầm. Đương nhằm Nha Trang với Khánh Hòa. Nói về gái Nha Trang là nói về những người con gái tứ xứ trót nghe lời dụ dỗ của biển khơi mộng. Biển tạo ra mây ngai, mắt phụng rồi biển xúi dục đừng có đại đột chung tình. Nhưng mà biển khoan dung, biển bao la chứ không hẹp hòi, dễ tiện như cuộc đời. Đến một ngày ừ ừ, chán chường nhất, những người con gái nhiều tình yêu lại về nằm hong nổi sần trên bãi cát Nha Trang để biển an ủi, Trần thị Cẩm Hồng là nạn nhân tên tuổi của biển khơi mộng.

Nàng gặp Hùng giữa những ngày nàng đang bỏ yêu một ông chủ báo nổi danh. Hồi đó, Hùng đã trở thành một du đảng khét tiếng. Nó biết Trần Thị Cẩm Hồng đã có đứa con trai với ông chủ báo song nó vẫn cố tình cình phục nàng. Tự ái của tuổi trẻ dâng lên, nó muốn nhân danh một du đảng hạ gục địa vị xã hội tốt đẹp của ông chủ báo bằng cách cướp người vợ không hôn thú của ông ta, Hùng đã thành công. Trần Thị Cẩm Hồng bỏ rơi ông chủ báo giàu sang, tiếng tăm lừng lẫy để theo

một du đảng lêu lổng.

Không lâu gì, nàng lại bỏ rơi Hùng theo người khác. Và cứ thế, nàng biến thành cái hồ tắm cho nhiều người vùng vẫy. Trần thị Cẩm Hồng ít học hiểu tham vọng vật chất. Nàng thêm quen biết những nhân vật lớn trong xã hội để tưởng rằng được đồng hóa với họ. Khi nàng biết những mệnh phụ dốt nát hơn nàng, như nhục hơn nàng, nàng bỏ rơi và đi tìm thân với những người khác. Và suốt đời, Trần thị Cẩm Hồng thất vọng.

Hùng nghe nói, bây giờ: Trần thị Cẩm Hồng khá giả lắm. Nàng có một chiếc vila, một cái xe hơi Hoa Kỳ và một cuộc sống nhiều người thèm khát. Hùng tìm đến Trần thị Cẩm Hồng. Nó đang bơ vơ, rất chán sống lười nhui tại khách sạn, Hùng đứng trước biệt thự Cẩm Hồng. Nó ngắm cái đầu con chó béc giê với còng chữ "Coi chừng chó dữ" mà phì cười Hùng bấm chuông. Người đầy tớ gái chạy ra Hùng hỏi:

— Nhà bà Trần Thị Cẩm Hồng phải không?
— Dạ.
— Chị vô hỏi bà xem có tiếp «kép trẻ» ngày xưa không nhé!

— Thưa cậu, cậu cho cháu biết tên cậu, kéo bà cháu rầy.

— Cứ nói tên tôi là «kép trẻ».
Thấy người đầy tớ ngẩn ngại, Hùng cười:
— Nói thế bà sẽ thưởng tiền chi.
Người đầy tớ rụt rè:
— Thưa cậu bà đang tiếp khách.
Hùng nhún vai:

— Tôi cũng là «khách» mà, «khách» sộp.
Người đầy tớ bước vào. lát sau, nó chạy ra mở khóa cửa. Trần thị Cẩm Hồng đã bước ra hè đón Hùng. Nàng nở nụ cười rất đa tình:
— Cha chả, James Dean!

Hùng gật đầu:
— Bà tướng kép trẻ nào hả?
Hùng căng mắt nhìn bộ quần áo ngủ màu hồng, mỏng và bó sát lấy thân thể đầy đặn của Trần thị Cẩm Hồng. Nó bỗng chán chường cho những ngày dẫn thân vào cách mạng.

— Bà đang tiếp khách?
Trần Thị Cẩm Hồng cười tình tứ:
— Cũng biết ghen à?
— Khách nào đây?

— Một ông Nghị!
Hùng bước lên thêm, đẩy nhẹ cái cửa lưới và đi vào phòng khách. Ông Nghị mà Trần Thị Cẩm Hồng vừa nói đứng dậy bắt tay James Dean Hùng:

— Đào Văn Kiêu, Nghị sĩ.
Hùng niềm nở tư giới thiệu.
— James Dean Hùng, du đảng.

Trần Thị Cẩm Hồng đưa đây vài lời cho cuộc cho cuộc gặp gỡ bất đắc dĩ giữa một ông Nghị sĩ và một du đảng bết ngược ngược, căng thẳng. Những tách trà nóng thơm đã được nâng lên, mời mọc. Và khói thuốc lá quện lấy nhau. Hùng cố nhớ xem nó đã gặp Đào Văn Kiêu ở một nơi nào đó. Dường như ở Đà Nẵng, hồi nó còn là đứa con ngoan của ông được sĩ Nguyễn Vĩnh.

— Ông Kiêu có hay ra Đà Nẵng chơi không nhỉ?
Đào Văn Kiêu đặt tách nước xuống bàn:
— Tôi mới ra hồi vận động tranh cử. Đà Nẵng bây giờ phần thịnh quá.

— Ông Kiêu có quen ai ở Đà Nẵng không?
— Có, một người bạn già được sĩ.
— Chắc ông cũng là được sĩ?

— Vâng.
Vậy đúng là Đào Văn Kiêu được sĩ, bạn của bố Hùng. Ông ta già đi nhiều quá. Còn Hùng thì thay đổi nhiều quá đến nỗi, người chú không nhận thấy cháu. Thời đại gì mà tàn nhẫn cùng độ.

Đào Văn Kiêu hỏi:
— Tôi đã gặp cậu lần nào chưa?
Hùng đáp điều thuốc:

— Có, một lần.
Nó nói tiếp, giọng khinh bạc:
— Ở kiếp trước khi loài người phân bội nhau.

— Hiện giờ cậu làm gì?
Ông thử đoán coi?
Trần thị Cẩm Hồng tủm tỉm. Đào Văn Kiêu gật gù:

— Cậu đang tập làm chánh trị.
Hùng phá ra cười:
— Ông nhầm to, ông Kiêu. Chánh trị là độc quyền của các ông. Tôi ấy à, tôi không được cái hân hạnh ấy.

Vì thế tôi đang tập làm ma cô!
Đào Văn Kiêu nhăn mặt:
— Cậu ví chánh trị với nhà thờ?

Hùng lắc đầu:
— Đầu đám, ông Kiêu nói thế đấy chứ Nghe nói ông là một danh tài bói toán mà ông đoán về tôi sai cả. Ông đoán sai cũng phải vì số phận của tôi có còn ở trong tay tôi đâu. Những tên các kẻ đang cầm giùm.

Đào Văn Kiêu nóng tai. Ông ta tưởng Hùng đang chửi vào mặt ông ta. Đào Văn Kiêu đứng dậy:
— Tôi về. Sẽ gặp lại cậu...dù đằng sau.

Ông ta bắt tay Trần Thị Cẩm Hồng:
— Mai moa tới nhé!
Hùng ngồi im. Nó nhìn theo nhà chính

khách thấy bói mà muốn nôn mửa. Khi Trần thị Cẩm Hồng vào, nàng trách Hùng:
— Nó giận anh đấy.

Hùng nhún vai.
— Kệ nó, bạn của ông bỏ tôi mà. Tự nhiên bác cháu cùng yêu một cô gái ờ thì!

Trần thị Cẩm Hồng xà vào lòng Hùng.
— Rồi có án mạng không?

Hùng ôm chặt Trần thị Cẩm Hồng trong vòng tay mình:
— Anh sẽ bắn nó nếu...

— Nếu gì?
Nếu em đã ngủ với nó!

Trần Thị Cẩm Hồng ngả đầu vào thành ghế xa lông Hùng xoay người. Nàng đã nhắm mắt. Và đôi môi nhậy son chờ đợi. Hai kẻ giang hồ hôn nhau say đắm. Một lát Hùng đẩy Trần Thị Cẩm Hồng ra.

— Em có nghệ thuật hôn thật bất phũ. Chỉ cần hôn em một lần là nhớ một đời.

Trần Thị Cẩm Hồng nũng nịu:
— Nhưng không giữ được một người.

Hùng vuốt ve làm áo mỏng của Trần Thị Cẩm Hồng
— Giữ làm gì?

Đôi nhân tình cũ làm sống lại ngày đầu tiên gặp gỡ. Bất chợt, Hùng nhìn thấy bức ảnh bán thân của một người ngoại quốc đặt trên búp phê Hùng áp má vào Trần thị Cẩm Hồng:

— Mỹ hay Tây đó?
— Mỹ. Tây hết thời rồi.

— Mỹ gì?
— Mỹ giàu.

— Mỹ... lục lọi, hả?
— Không, Mỹ dân sự. Chắc là CIA. Nhiều đó là xanh nhưng ít tình.

— Nó yêu em với tình yên của một mật vụ?

(CÒN NỮA)

NOC ĐỘC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐƯỜI ƯƠI

Chủ nhiệm Ma Bùn

Chủ bút Ma Cỏ

Giám đốc chính trị Ma Cạo

TỔNG KẾT VÀ PHÊ BÌNH VỀ THÀNH QUẢ CỦA 2 PHÁI ĐOÀN GIẢI ĐỘC

LTS: *Hần bạn đọc còn nhớ, cách đây ít lâu, có 2 phái đoàn "nhân dân" đã lên đường chia nhau đi "giải độc" dư luận thế giới. Một phái đoàn do ông Hà thúc Ký lãnh đạo đi các nước Âu Châu. Phái đoàn thứ hai do các ông Trần Văn Lâm và Nguyễn Xuân Oánh lãnh đạo, đi Nhật và Mỹ. Từ trước đến nay, các phái đoàn giải độc của ta lên đường đã nhiều, và đã thu hoạch được nhiều kết quả... độc địa! Phần lớn, đó là những phái đoàn dân biểu và nghị sĩ. Riêng hai phái đoàn trên đã đi về một cách ồn ào hơn cả, vì nó mang nhãn hiệu "nhân dân".*

Cả 2 phái đoàn trên đã ra đi cùng một ngày, và đã có một vài sự linh kinh tại phi trường vào giờ khởi hành. Ví dụ một phái đoàn đi của "nhân dân" trong khi phái đoàn kia hùng hục đòi ra bằng của "vip" (không phải vépaca), nghĩa là cửa dành cho các nhân vật rất quan trọng. Và các ông Trần Văn Lâm và Nguyễn Xuân Oánh tranh nhau cái chức trưởng phái đoàn. Khi các phái đoàn trên ra đi, "Con Ong" đã mong mỏi những người đi đừng để thất vọng. Nay cả 2 phái đoàn đều đã về, và đã được Tổng Thống tiếp. Noc Độc xin làm một cuộc tổng kết, và đầu lảo lảo ba câu. Còn nhận định là quyền của bạn đọc.

CHÀNG TONY RA ĐI GIỮA MÙA TUYẾT LẠNH NANG Ở NHÀ NÓNH CHẤY MỒ HÔI NÁCH

Nhà chính khách được mệnh danh là "người dấm bốp thời cuộc", đại danh của giáo sư Nguyễn Xuân Oánh, hay Tony Oánh, đẹp trai, nhà giàu, học giỏi độc thân trên pháp lý, đã ra đi vào một buổi sáng Saigon nóng nực, có người yêu là nữ minh tinh Thẩm Thúy Hằng, thần tượng của nền điện ảnh Phi Châu, ra Phi trường mừng nju tiễn đưa. Sau một cái hôn nóng bỏng như khí hậu nhiệt đới, chàng chạy ra sân bay, vừa đi vừa ngoảnh lại, rồi chui tọt vào lòng máy bay, Ôi! cảnh biệt ly sao mà buồn vậy!

Sau những ngày xa em, sau bao đêm dài thao thức nằm gãi háng mà tưởng nhớ đến em, chàng đã trở về viết, "cảm tưởng một chuyến đi giữa mùa tuyết lạnh", kể lại những thành tích oanh liệt của mình. Sau đây là tâm tình của chàng:

1. Chàng Tony viết: "phải can đảm nhìn nhận là chúng ta đã có phần nào trách nhiệm trong phong trào phản chiến ở Mỹ và trên thế giới. Vì chúng ta chỉ nghĩ đến quyền lợi cá nhân và bè phái nên chẳng làm gì hết, hoặc chỉ làm lấy lệ trên phương diện dân vận quốc ngoại. Tôi

nghe ngào khi một ký giả Mỹ lôi lạc hỏi tôi tại Chicago. Ông sinh trưởng ở miền Bắc, tại sao lại chống Bắc?"

Tôi gì phải nghe ngào? Tại sao chàng không đáp rằng "Tôi phải làm như vậy, vì người Bắc là... "ruồi tái béo"!

2 - Chàng viết tiếp: "... và buồn thay, trong khi đối phương múa gậy vườn hoang trên lãnh vực tuyên truyền, thông tin và đấu tranh hải ngoại thì chúng ta lại ần binh bất động."

Chàng làm to rồi chàng ơi! Ta đâu có ần binh bất động? Chàng quên mấy gánh hát mấy đoàn cải lương thay phiên nhau lên đường để đấu tranh hải ngoại đó sao?

3. Văn lời chàng viết: "Qua các cuộc tiếp xúc, tôi nhận thấy người Mỹ có cảm tình xấu xa với người Việt, và nếu khi họ tỏ vẻ bực bội là do hành vi và thái độ của một số nhà lãnh đạo."

Nhà lãnh đạo nào lại bê bối như vậy? Và đó là các nhà lãnh đạo Việt hay Mỹ? Hãy nói rõ ra, đừng có lửng lơ con cá vàng...

4) Văn là tâm sự của chàng "Cho đến nay, số người am hiểu tình hình và, tha thiết với việc giúp đỡ chúng ta gìn giữ tự do vẫn còn đông đảo, song nếu chúng ta tiếp tục bảo vệ quyền lợi thân cận, tiếp tục giải quyết chiến tranh bằng nhân quan lỗi thời thì chẳng bao lâu nữa thành phần trung kiên ấy sẽ chạy theo cao tào phản chiến."

Ai tiếp tục bảo vệ quyền lợi thiên cận? "Chúng ta" là ai? và thế nào là thiên cận? Thế nào là nhân quan lỗi thời?, và đó là nhân quan của ai? Chàng cũng nên giữ mồm giữ miệng một chút chứ?

5 - Sau đây là tâm sự "nặng" nhất của chàng: "Có lẽ tôi cũng cần nói rõ rằng phái đoàn nhân dân sang Mỹ không phải để "giải độc". Ai cần được "giải độc", chúng ta đã biết."

30 năm trước, phái đoàn "giải độc" của Trung Hoa quốc gia hoạt động ráo riết ở Mỹ, nhưng rồi họ Mao vẫn nuốt trọn lục địa. Năm 1963, chế độ Ngô đình Diệm sụp đổ ngay sau khi nhiều phái đoàn cùng với bà Nh" xuất ngoại "giải độc". Tiên trách kỷ, hậu trách nhân, trước khi giải độc thiên hạ, hãy giải độc chính mình. Ngày xưa, đến khi vua Thục biết con gái mình nối giáo cho Trọng Thủy, thì chỉ còn cái chết... Nhiều lần tại Mỹ và Nhật người ta hỏi tôi: "Chánh sách chiến tranh, chánh sách hòa bình của nước ông ra sao?" Dĩ nhiên tôi đã tìm cách để trả lời thoả đáng. Nhưng ban đêm về phòng trọ, tôi cảm thấy xấu hổ và chua xót. Hôm nay, cầm bút ghi lại cảm tưởng tôi xin thú nhận

là đôi khi, vì danh dự quốc gia tôi đã trả lời không đúng sự thật"

Ô hô! ai tait! Chàng bảo ra đi không phải để "giải độc" và lại thú nhận tội nói dối. Như vậy, chàng đã ra đi để nói dóc. Ngôn ngữ "ruồi tái béo" gọi là nói phét!

6) Cuối cùng, chàng nhắc đến một câu nói của cố Tổng Thống Linc oln: "Ahouse divided against itself camot Stand." và chàng "phụ đề" như sau: "Huynh đệ huynh trưởng thì gia đình tan nát, chúng ta hãy can đảm nhìn vào sự thật phủ phàng, đừng dẫu đầu hồ dui, đừng đợi nước đến chân mới nhảy..."

Sự thật phủ phàng nó là cái gì? Hiện nay có ai chia rẽ, có ai chủ trương ký thị đầu mà chàng phải

(xem tiếp trang 5)

BÁO CHÍ CÓ TOÀN QUYỀN PHÊ BÌNH CHỈ TRÍCH BẤT CỬ NHƯNG SAI LẦM NÀO CỦA CHÁNH PHỦ ĐỀ THỨC ĐẦY SỰ TIẾN BỘ. NÓI MỘT CÁCH KHÁC, QUYỀN ĐỐI LẬP CỦA BÁO CHÍ CẦN ĐƯỢC TRIỆT ĐỀ TÔN TRỌNG. NHƯNG ĐỐI LẬP KHÔNG CÓ NGHĨA LÀ CHỐNG ĐỐI CHẾ ĐỘ.

CHÁNH PHỦ CHẤP NHẬN SỰ ĐỐI LẬP TRONG KHUÔN KHỔ MỘT CUỘC ĐỐI THOẠI HUYNH ĐỆ ĐỪNG ĐẮN,

Lời giáo sư NGUYỄN NGỌC AN
TỔNG TRƯỞNG THÔNG TIN

con sư tử của ngoại giao Việt Nam làm mọi người... ngả ngửa

* CỤ NGOẠI THÀNH VỪA PHÁT GIÁC DÂN ĐẠI NGU CÓ CHIẾU NỔI TIẾNG ĐẠI NGU!

Đêm 11-3, nhân dịp lên tiếng trước hàng ngàn nhân vật quan trọng trong một buổi nói chuyện do hội "sư tử Saigon" tổ chức (chớ làm với hội Đười ươi, do Minh Võ làm lãnh tụ tối cao), Ngoại Trưởng Thành đã làm mọi người ngạc nhiên đến... bất ngờ.

Với đề tài "từ Genève 1954 đến Balé 1969, những lời nói đã mất hết ý nghĩa rồi chăng?" Ngoại trưởng Thành "phát giác" rằng tại Balé vị những người Việt tham dự hòa đàm thuộc ba miền Bắc, Trung, Nam, nên không hiểu nhau, do ngôn ngữ VN thiếu ngữ vựng chính xác. Ngoại trưởng Thành kể 1 giai thoại chợ Đông Xuân Hà Nội là có 1 thứ trái cây, bọn "ruồi tái béo" gọi là "roi", miền Trung gọi là "đào", và "người trong này" gọi là "mận". Từ giai thoại này, cụ Ngoại Thành bảo tại Ba Ri, những người VN

đã tranh luận với nhau bằng cách ông nói gà bà nói vịt, nên không thể hiểu được những tiếng "bê xam lẳng", "rút quân", và "Tự quyết".

Nếu như Ngoại Trưởng tự mình soạn ra diễn văn bề trên, tự mình đưa ra lập luận như vậy, thì kể như đã khá. Nhưng nếu một nhân viên chuyên thạo diễn văn nào đó đã viết ra như vậy cho Ngoại Trưởng đọc, thì nhân viên đó đáng đánh đòn.

Hình như con nít nó cũng biết rằng số dĩ bọn Cộng sản không dám nhận là kẻ xam lẳng?

là vì sự ngoan cố của chúng, là vì hèn hạ không dám nhận tội, chứ đâu phải là chúng "ngây thơ" đến nỗi không hiểu kẻ xam lẳng là ai, và thế nào là xam lẳng?

(xem tiếp trang 5)

GẢI HÁNG

"Người buồn gãi háng dãi lẩn tẩn" (trích lao trung lãnh vận)

LỜI SỜ SOÀNG

Bắt đầu từ số này, trang Noc Độc mở thêm mục mới, đó là cái "phim" "gãi háng" Khi buồn, người ta chỉ còn cách gãi háng và gãi háng chính là một cử chỉ giãi buồn tào nhả. Nếu có một ngày đẹp trời nào đó, quý bạn đọc thân mến bỗng bề nhau vào Sở thú xem khỉ, quý vị sẽ thấy "thủy tổ của loài người Cộng Sản" rất ưa gãi háng. Gãi một cách nghệ thuật, bay bướm, mà loài người khó bắt chước được. Loài chó khi buồn cũng ưa gãi háng. Nhưng khi gãi háng soàn soạt, còn chó gãi háng xềnh xệch, thô tục hơn khỉ nhiều.

Một vị cựu Quốc Trưởng có lật gãi háng. Gãi cả trong những lúc nghiêm trang, long trọng nhất như đang chào cờ, hay tiếp ngoại giao đoàn. Nhưng nhờ hạt vật áo, nên rất là kín đáo. Cũng may là vị này đã sớm về vườn gãi háng. Nếu không "nền" gãi háng chắc chắn đã được nâng lên hàng quốc sách.

Loại người hay gãi háng hơn cả, là các tù nhân và binh sĩ "một trăm phần trăm". Một nhà cách mạng lão thành, khi ngồi tù đã làm ra câu thơ nổi tiếng in trên đầu mục này: "ngồi buồn gãi háng dãi lẩn tẩn".

Vậy thì, mục "gãi háng" này được mở ra để giải buồn. Vì là 1 mục giải buồn, nên có thể vừa gãi háng vừa đọc. Nhưng chỉ được gãi háng thôi. Nếu gãi sang bên cạnh thì nhìn ông cũng như nhìn bà, cần đi rửa tay rồi hãy đọc tiếp. Ngoài ra, khi ngồi buồn gãi háng, nếu này ra chuyện gì hay, bạn đọc có thể giở vở dăng vào mục "gãi háng" này. Khẩu hiệu chung của đảng gãi háng là: gãi hay không bằng hay gãi".

GẢI BẰNG THÍCH

Mấy tháng nhà báo thế giới vừa loan 1 cái tin quan trọng như tin đảo chánh ở Phi Châu, đó là tin vợ Thượng nghị sĩ Ted Ken-

edy mặc "mi-ni-díp" đi dự tiếp tân. Khiến quan khách trở mắt ra nhìn. Các anh già chưa trở đời, trở mắt ra nhìn kỹ quá, nên nỏ mẹ nó cặp mắt kiếng, kêu trời oai oái.

Mới chỉ có vợ Nghị sĩ mặc mi ni díp mà dư luận đã xôn xao như vậy. Nếu chính Nghị sĩ mặt chắt còn nổi tiếng hơn nhiều. Tại Thượng viện nước ta có hai Nghị cái, trong đó, nữ nghị "Trăng sáng vườn chè", có cặp giò hấp dẫn có tiếng. Đệ nghị bà này nên mặc mi ni díp, tức là cái loại "quần xà lỏn không đáy", để cho mấy thằng nhà báo thế giới lác mắt. Ngoài ra, với cái mi ni díp, khi ngồi họp, rất thuận tiện cho việc gãi háng.

SƯ TỬ GẢI HÁNG

Tối 11 tháng 3 vừa qua, Ngoại Trưởng Thành đã lên tiếng trước hội "sư tử Saigon" mặt sát Việt ngữ thiếu ngữ vựng. Cứ ngồi gãi háng bình tâm mà xét thì nội dung bài nói chuyện của Ngoại Trưởng chẳng có gì sáng giá, mà còn nhận định sai lầm. Nhưng mấy ông ký giả nhà nước vẫn "bốc" um lên là rõ ràng, là đầy đủ, là hay v.v...

và bác sĩ Thơ "khổ chủ" của người đẹp "Trăng sáng vườn chè", chủ tịch hội "sư tử Saigon" đã tặng ngoại trưởng danh hiệu "con sư tử của nền Ngoại giao VN".

Mới nghe qua, tưởng là ông BS Thơ khen Ngoại trưởng Nhưng Ngoại trưởng ơi! cứ nghĩ kỹ mà xem, ông Thơ định "xỏ" Ng. trưởng đấy. Sư tử là chúa sơn lâm, là con vật bành bành nhất trong các loài vật. Nhưng đó là sư tử trong rừng già Phi châu kia. Trong khi ấy, ngoại trưởng đang sống ở Saigon. Ông Thơ ví ngoại trưởng với Sư Tử, mà, Sư Tử ở Saigon thì dich thị là loại Sư Tử ở Sở Thú.

Kính thưa quý vị. Xin mời quý vị vào Sở Thú mà xem Sư Tử Saigon. Đó là những con Sư Tử bị nhốt trong chuồng sắt, suốt ngày chỉ nằm gãi háng mà đợi bữa ăn.

Tin tức... MINH

MÀY KHÔNG KÊU OAN ÔNG BẮN MÀY HAI PHÁT... ÂN HUỆ

Hồi Thượng tuần tháng Ba 69 Diêm Đế thêm bốn công dân, có giấy đi chuyên từ khám lớn Chí Hòa Sài Gòn tới... xin vô số gia đình và cư ngụ vĩnh viễn tại âm ty.

Được biết 4 nhân vật này tên là Nguyễn Văn Đẹp Hứa Văn Minh, Nguyễn Công Cảnh và Lý Cửu đã bị tòa án vùng III chiến thuật cấp giấy chuyên chuyển sang bên kia cuộc đời vì những lý do: Lạm dụng tư cách quân nhân và nhân viên Công Lực để đánh cướp nhiều nơi trong Đô Thành những vụ cướp đáng bạc triệu được tư pháp thực hiện tại tiệm vàng Hoa Hương, tiệm Vĩnh Bảo Tiệm gì đó, nhưng tống lại thân chủ toàn là hàng khá giả, có ăn, có để, tại Thủ Đức nước ta.

Đúng 6 giờ 30 sáng 4 loạt đạn M.16 nổ vang cả 4 Quái: Đẹp Minh, Cảnh và Cửu đều thờ ra nhẹ nhõm... Riêng tên Lý Cửu thì khỏe quá (Phải nói là khỏe hơn trâu nước) đây né, theo luật lính thì tiêu đội là 12 người — khẩu súng M.16 là loại tự động mỗi băng đạn M.16 trung bình 18 viên, vì chỉ mỗi từ tội được tiêu đội đưa tiễn, băng 216 viên M.16 kể cả anh lính run, anh lính bắn tẻ và đạn mã tử thì cứ mỗi ông ăn cướp cũng được tăng tối thiểu là sáu lỗ thủng ấy là chưa kể phát bắn Ân Huệ, phát bắn này thường được kẻ vào màng tang — gần tai đó bố a)

Ấy thế mà, cái anh chàng Lý Cửu vươn cứ thờ, cứ ngáp như người bị à phũ dung hành — cho đến khi phát ân huệ thứ 2 chui qua đầu tên Cửu vẫn cứ ngáp đề mơ về cõi sống...

CON SU TỬ CỦA...

(tiếp theo trang 4)

Cứ theo lập luận của Ngoại Trưởng thì nếu muốn hòa đàm Ba Lê có kết quả, cứ việc thảo luận bằng tiếng Tây tiếng Mỹ là xong, là hiểu nhau liền, tội gì cứ phải cãi nhau bằng tiếng Việt cho tốn sức lao động!

Bọn Con Ong đã từng nói tới ngoại Trưởng nhiều, nhưng thú thật, chưa bao giờ phục Ngoại Trưởng bằng sau khi đọc lập luận trên! Quả thật Ngoại Trưởng xứng đáng với danh hiệu "su tử của nền Ngoại giao VN". Mà su tử thì: "hồng hay không bằng hay hồng"!

TIN DUI — TIN DUI

Hội Tây Râu xôm xin gửi cô Ba Long Xuyên Anh Tây Edouard cảnh nguyện Tổng Đốc hồi hưu mong cô ba « Quick » hết lòng nài « cát tút xe » và sửa « Bình Toong » cho anh Tây cảnh dùm hội chúng tôi — Bọn chúng tôi chúc tân lang và tân giai nhân sắc cầm huê hiệ!

- TƯ VỒ
- TƯ GIANG HỒ
- TƯ CHỢI
- TƯ MẮT KIẾNG
- TƯ LU BU
- TƯ VĨNH LONG XUYỀN

Tướng cũng cần nhắc lại câu chuyện bên lề vụ xử bắn này, 4 tử tội kẻ trên đã bị Tổng thống VNCH bác đơn xin ân xá, sau khi tòa án vùng III/CT hải tặc ăn cướp táo bạo tại thủ đô — Trước 10 phút khi xử bắn, người ta có thấy các vị Tu sĩ thuộc Phật, Thiên Chúa và Tin Lành đến an ủi cũng như giúp các tử tội tìm Đức Tin trong phút chót của cuộc sống và cũng để nghe tử tội nói câu "nhân gửi" cuối cùng. Ngoài ra, hiện diện trong phút đó còn có các quan Trạng sư trong luật Sư Đoàn, có cả ông Tổng Trưởng Chiêu Hồi và Thông tin (theo vài ký giả thì đây là lần đầu tiên người ta nhận thấy sự có mặt một ông Tổng Trưởng).

Trước giờ hành quyết Tử tội Nguyễn Văn Đẹp run sợ (giống như Thân chủ đối diện trước mặt anh, khi anh hành nghề ăn cướp) Đẹp có gửi lại 2 chiếc nhẫn cho vị Linh Mục để trao lại cho thân nhân, Tử tội Hứa Văn Minh thì cố cười nụ cuối cùng — mặc dù anh sợ đến đôi phải đi bằng bốn chân của hai người "ông kẹ" của các thứ Binh chủng Quân Đội — Lời nhắn gửi của Minh là khuyên vợ nên bình tĩnh lập lại cuộc đời, không cần xé một thứ vải gì để gọi đó là khăn Tang và có quyền làm gì thì làm — Anh chết, thì mặc anh — chuyện phải "ấy" em cứ việc tính toán (hoàn hồ anh này đã tỏ ra hào hùng lần chót trong khi biết là chết) Riêng anh, Quân sư Cảnh thì gào lên "Tôi có giết, ai đâu mà lại bắn tôi — Cái nhà anh này nói lạ, chúng tôi đồng ý: ông không xông vào nhà nhét giẻ vào mồm người ta, nhưng tất cả kẻ hoạch "vô đầu do ông soạn thảo — ông chết là đáng chết nhất — Nhất là, ông lại có gia tài đồ sộ mà không biết hưởng thụ an nhàn — ai xúi ông có một đời mười, chắc vợ ông xúi ông? vậy ông chết là đáng chết ông a — có Thiêng thì hãy về mà bóp cổ tôi đi... tôi đang chán sống đây — vợ tôi nó cũng thích đi ăn chơi như vợ ông nên tôi cũng muốn mần Đạo diễn phim « gang to », mà chả chó nào theo — tiếc ghê lắm — còn cái nhà ông Lý Cửu ai bảo ông không kêu oan tại tòa, ai bảo ông không thêm kêu oan tại pháp trường — tội của ông, tôi không dám viết bình tiểu ngạo giang hồ — Rất tiếc, tôi không là Đại ký giả Nam Đình hay

bà độc quyền Tiểu Ngạo Giang Hồ. Tôi chỉ là một thằng vô học một thằng thực sĩ Báo Bò, nên đành im, nhưng tôi mến ông nhất vì ông khỏe nhất trong 4 quái — Ông đã lãnh tới đạn M16 mà chưa chịu ngóm, ông lại còn tham, đòi ném thêm đạn (colt 45?) mà đòi ném tới những 2 lần... Tôi tiếc quá, tiếc cho cái sự ông không có 2 chữ bất khả như các Nghị sĩ và Dân biểu, giá ông có ông đâu có chết — Tóm lại, ông đáng chết, đáng chết mặc dù đến cứ ân huệ thứ 2 ông chưa chịu chửi, vậy thì bây giờ ông có linh thiêng ông có khỏe như trâu, ông làm ơn ông về vận cô tham những vận cô tên đã bắn ông 2 phát ân huệ và vận cô luôn 38 ông Dân biểu nào đó đã tham những mà vẫn cứ phom phom vào tòa nhà bất khả Hạ viện... vậy thôi, xin ông bình yên, tôi chúc ông "Bông voay a" đây! Chửi chưa? ai bảo ông không kêu oan?

Sau cùng tôi xin bốc thơm nhà nước một phát vì từ khi tử quái này bị hạ bệ, nạn ăn cướp tại thủ đô hoàn toàn bị cầm hành nghề — Riêng liền bà con gái thì khỏi lo vì nhà công lộ đang nghiên cứu tu hít để các bà các cô bị cướp thôi... đỡ buồn mồm — Hay lắm mần đi các ngài, vợ em nói thế.

Tổng kết và phê bình về thành...

(tiếp theo trang 4)

đem Lincoln ra mà « công dân giáo dục »? Chỉ có cái bọn « rười tái béo tầu Mỹ chớ vào Nam bõ lồm ngồm », thì đâu có xá gì, đâu phải "người trong này" mà cần nói chuyện đoàn kết với chúng!

ÔNG KÝ ĐI RỒI ÔNG KÝ VỀ ÔNG KÝ VÍ VON NẾU TÔI LÀ THỦ TƯỚNG!

Lên đường cùng ngày, cùng giờ và cùng tàu bay với phái đoàn Tony Oánh, cả hai phái đoàn đã sang Nhật (chẳng hiểu lúc về có cùng ghé qua Hồng Kông không) rồi chia tay, phái đoàn ông Ký đi các nước Âu châu. Khi về nước, sau khi gặp Tổng Thống, ông Ký cho báo chí biết như sau:

7 — Ông Ký kể ra các công trạng đã làm được tại Âu châu, là cải chánh với dự luận ở đây rằng chính quyền hiện hữu của VNCH không phải là chánh phủ quân nhân. Đã nói với dự luận Âu châu rằng việc kết án và bỏ tù ông Trương đình Dzu là « hợp tình hợp lý, là «chứng tỏ tinh thần thượng tôn pháp luật là thái độ mà thượng của chánh phủ».

8) Ông Ký cho biết tiếp như sau: «Có thể nói hoạt động thông tin quốc ngoại của ta không có gì hết so với hoạt động dữ dội và hiệu nghiệm của Cộng sản. Vì lẽ các giới tại Âu châu không hiểu vì về hiện trạng của VNCH

nhận công

Tuần trước, cái gọi là lực lượng cứu nguy dân tộc đã họp báo tại nhà ngũ Majestic Sài Gòn để kỷ niệm 1 năm thành lập. Nhân dịp này, xếp xàng của lực lượng và "cái gọi là" tổng thư ký lực lượng là nhà chính khách đấm bóp thời cuộc Tony Oánh đã kể lể rằng:

Công lao vĩ đại nhất của lực lượng là đã « làm áp lực » để chính quyền « phải » thành lập nhân dân tự vệ. Đồng thời, lực lượng còn đòi hỏi 1 chánh phủ mạnh.

Về chuyện nhận công thành lập nhân dân tự vệ, kể lể cho mọi người biết như vậy là phải. Có công mà không kể, nó phí đi. Tuy nhiên, lực lượng đã nhận công thì nên nhận cho trót từ ngày NDTV được vô trang canh gác đến nay, công trạng đã lập được nhiều, có nơi đánh VC ra phết. Tuy nhiên, bên cạnh các thành tích đó, mấy anh em NDTV nhỏ tuổi cũng đã tấy máy hơi nhiều, súng nổ hơi nhiều, và người chết oan cũng hơi nhiều, không ngày nào báo không đăng về chuyện này.

Các ông Cứu Nguy đã nhận công đầu trong việc thành lập NDTV, xin các ông cũng làm ơn lo dùn các nạn nhân kể trên, Ai chết, làm ơn lo dùm mộ yên mã đẹp. Ai bị thương, làm ơn lo dùm thuốc thang và cấp đỡ cơm cháo. Có như vậy mới xứng danh là « Cứu nguy báo tử ».

Còn việc Sir Tony đòi chánh phủ mạnh thì hơi nhảm. Ngài đã ở trong Chánh phủ năm

1964, và không có một chánh phủ nào « yếu đuối » và bẽ bối như cái Chánh phủ của Ngài đã điều khiển. Đến nỗi, thời đó người dân tưởng là... đếch có chánh phủ. Thế mà bây giờ Ngài đòi chánh phủ mạnh thì hơi khó nghe. Giống như ông Bảy Viễn đòi lãnh mạnh hóa xã hội, để tiêu diệt nạn cờ bạc đi điếm thì nghe lọt tai thế chó nào được.

Chánh phủ ngày nay, đầu sao cũng bảnh hơn chánh phủ của ngài hồi 1964 rất nhiều. Hồi đó, ngài sẵn sàng cho mượn chợ, mượn công trường, mượn đường phố để các đoàn thể tôn giáo biểu tình chơi cho đỡ buồn. Chánh phủ ngày nay, đưa nào lộn lộn là ốm đôn liền. Chánh phủ của ngài Tony có dám kết án « công dân Đê xuân Hàng » không? Có dám tịch thu cư xá Quảng Đức không? Súc mầy! Có phải không Sir Tony?

CÔI ĐẾCH ĐAU MÀ THỜI

Hàng thông tấn nhà nước VXT vừa tiết lộ là cảnh sát công lộ đang nghiên cứu các biện pháp giúp các bà các cô khỏi bị mất bóp. Ví dụ nhưng khuyên các bà các cô khi ngồi dăng sau xe 2 bánh thì nên kẹp chặt cái bóp để khỏi bị giật, và mỗi bà mỗi cô khi ra đường nên có một chiếc còi, hễ động thì cứ việc thổi tu huýt.

Nói thì hay lắm, nhưng nếu có tu huýt, Chẳng lẽ các bà các cô đeo tòn ten ở cổ hay để vào chỗ kín? Tất nhiên phải để trong bóp. Nhưng nếu bị giật mất bóp, thì làm đếch gì còn tu huýt má thời?

hay đã hiệu lệch lạc.

Điều này, ông ký hình như đã ăn phải dưa của ông Tony, nên tuyên bố y hệt ông Tony. Các ông đã quên rằng hiện nay vẫn có hai đoàn cải lương do ông Cựu Tổng Trưởng Thông Tin làm ông bầu đang hoạt động ráo riết ở Ba Ri và cả hai ông đều bị khép vào tội đề cao Cộng sản.

9) Vấn đề của ông Ký: «đang có sự chia rẽ, kỳ thị guồng máy guồng máy hành pháp. Ít nhất cũng cần phải thanh toán kỳ thị địa phương».

Lời nói bề trên của ông Ký nghiêm trọng lắm, vì nó đặt ra nhiều vấn đề:

Trước hết, ông Ký là lãnh tụ chánh đảng, được Tổng Thống cử hướng dẫn phái đoàn nhân dân đi giải quyết tư luận thế giới. Khi đi và khi về, ông ký đều được gặp Tổng Thống, ông Ký là người được tín nhiệm như thế, chắc lời nói của ông phải có giá trị. Nếu ông và người ăn không nói có, là người vu oan giá họa thì đời nào ông được cử đi giải quyết thế giới. Chẳng lẽ cứ đi để nói dóc?

Nhưng nếu sự phát giác trên của ông Ký là lời nói tin cậy, thì chẳng lẽ «đang có sự chia rẽ, kỳ thị trong guồng máy hành pháp» thật sao? Đây là một thắc mắc lớn, một vấn đề được đặt ra «trong khung khổ một cuộc đối thoại đứng đắn». Rất mong chánh phủ nói lên tiếng về lời tuyên bố trên của ông Hà thúc Ký.

10 — Sau khi tuyên bố như trên, ông Hà thúc Ký làm một phát «nếu» rằng: «nếu tôi điều

hiện nội các, tôi chủ trương dùng người và đặt người cần cứ khả năng chứ không theo căn cứ vào địa phương sinh trưởng của đương sự là Bắc Trung hay Nam».

Ồi chữ «nếu», chỉ cần một chữ «nếu» người ta có thể diệt hết bọn cộng sản mà cóc cần đánh đấm gì cả. Phải cần đến chữ «nếu ông Hà thúc Ký mới có thể điều khiển được một nội các không kỳ thị địa phương. Phải cần đến chữ «nếu» mới có thể làm thủ tướng Đại Ngu thì hơi vậy.

Nếu chí-sĩ Minh Vồ làm Tổng Thống Mỹ, hẳn sẽ đem nước Mỹ sát nhập mẹ nó vào nước Việt Nam cho được việc.

Tổng kết về chuyện đi của hai phái đoàn như vậy kể đã tạm đủ. Vì muốn đứng đắn nên chỉ cần cứ vào chính báo cáo của các «đương sự» mà thêm chút lời bình. Bọn Con Ong còn biết rất nhiều chuyện bên trong, ví dụ chuyện Ông Ký gặp Đức Giáo Hoàng đã nói gì về Phật giáo, và đã «nịnh» công giáo ra sao, trường Đức Giáo Hoàng thích lắm, nhưng ngài đã tình bơ như thế nào v.v... Nhưng biết để bụng vậy thôi, chứ không nói ra. Một tờ báo đứng nhất nước như Con Ong đâu có lới móc chuyện riêng, dù là chuyện riêng của một phái đoàn công du giải độc.

Người tổng kết đầu lảo như vậy đã tạm đủ. Có cần «bàn ra tán vào» thêm hay không, đó là quyền của bạn đọc.

TRONG HONGOÀI LÀNG

MỖ BÁO rêu rao

(Mở này cả tiếng lại dật hơi
Mẫn cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyên động khắp đời đời)

Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Trình bà con làng nước hay:

ÔNG PHƯƠNG TRƯỞNG CON TRỜI

Cách nay không lâu Thủ Tướng Hương có thông cảm với dân đồ thành bị cái nạn khốn đốn rắc rối và hoang mang vì cái nạn «Làm tờ khai gia đình» Khi bị các Quận làm khó dễ, cho nên ra chỉ thị cho quý vị Phương Trưởng có rộng quyền trong việc cứu xét mọi trường hợp của dân muốn lập tờ khai gia đình để khỏi bị những cuộc hành quân đem nhốt vào bót để ngửi mùi xú uế...

— Ấy thế mà, thẳng dân cũng tiếp tục khổ thấy cha, khi muốn cho nhà nước kiểm soát toàn gia của mình.

Trường hợp của một ký giả nọ muốn lập tờ khai gia đình ở địa chỉ mới cất nhà, đợi 6 tháng sau khi quận cấp cho giấy tạm trú gia hạn đủ 3 lần, anh ta đến xin ông Phương Trưởng, Phương Lê Văn Duyệt (quận ba) thì ông Phương chịu cho anh ký giả nọ vô tờ khai, còn vợ con anh ta thì... dù cho anh ta đem tờ khai cũ chứng minh, ông Phương cũng dèch chịu vì lý do... nghi ngờ có đứa bé con lên 6 tuổi!

Thì ra, trong khi Thủ Tướng Hương muốn cho dân bớt bị thủ tục hành chính làm khổ, phần lại chánh sách tranh thủ dân, thì...

Ông Phương Lê Văn Duyệt vẫn máy móc và làm khó dân cho nên dân rên siết quá sá!

Cũng bởi vì ông Phương này thiếu hậu thuẫn dân-tâm nên nghe đồn... ông phải xin tỵ nạn làm việc ở trong mái hiên của Tòa Hành Chánh quận III, chẳng nghe có mấy ai hít hà tội nghiệp cho ông tí nào cả!! Cũng may, ông ta chỉ làm Phương-Trưởng chứ nếu làm Thủ Tướng thì... bỏ mẹ dân đen hết tội!!

KHAI THÁC CÁI CHẾT CỦA KÉP HÙNG CƯỜNG!

Dân Saigon có nhiều cách kiếm bạc, kiếm danh, kiếm chút cháo trên xác chết! Nhưng có những kẻ chưa chết mà cũng được «chôn sống» như Hùng Cường trong tuần vừa qua để cho... các nhà tờ chức Đại nhạc hội Bịp và Bàu Bí hốt bạc!

Kẻ chủ mưu tung chiến dịch quảng cáo cũng khôn, vì biết khai thác sự tưởng tượng của dân chúng nên họ bịa ra việc Tam Lang ghen, bắn Hùng Cường.

Dĩ nhiên là người ta tưởng tượng đến cái màn... Cụp lặc và kịch-liệt giữa Bạch-Tuyệt và Hùng Cường!

Chỉ tội nghiệp cho Tam-Lang là bồng dung... vợ mình bị chơi xò theo điệu khẩu đàm.

— Chán ghê!!

Trình bà con làng nước hay.

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc.

MỖ BÁO

CHIA BUỒN

Hay tin trẻ:

THÂN MẪU

Thiếu tá Vũ Huy Đức, U.H.Q.T vừa thất lạc tại Saigon ngày 16-3-69. Chúng tôi chân thành chia buồn cùng Anh Chị Thiếu tá Đức và tang quyến, Cầu chúc hương hồn Cụ sớm tiêu diêu nơi cõi Phật.

Ô. Bà Nguyễn Văn Minh

— Nguyễn Mộng Hùng

— Duyên Anh

Chuyện lạ Giao Chỉ!!!

— Uống hết 1 triệu phin cà phê!

— Hút hết hơn 4 triệu điếu thuốc

lá lè!!

đó là thành tích oai hùng của dân nghiên cà phê thuốc lá cõi Giao châu trong vòng 10.000 ngày tại tiệm Cà phê Thăng Long số 2115 đường Thánh Mẫu ấp Lộc Hòa, 1 tiệm cà phê cô thụ nhất vùng ngã ba Ông Tạ với những đặc điểm:

1001 bản nhạc chọn lọc do ANH NGOC phụ trách phần kỹ thuật.

101 thức uống đầy sinh tố thuần túy Giao Chỉ.

Cà phê phin, hương vị thời tiền chiến do người có râu phụ trách phần chuyên môn, xử dụng 1 loại phim độc đáo nhất không đâu có.

Đêm làm: Bánh mì paté gan gà thơm ngon ra rít.

— Giá bán Bình Dân — Cam đoan không có bóng dáng ông Đội Phước.

SALON D'AUTOS NAM VIỆT

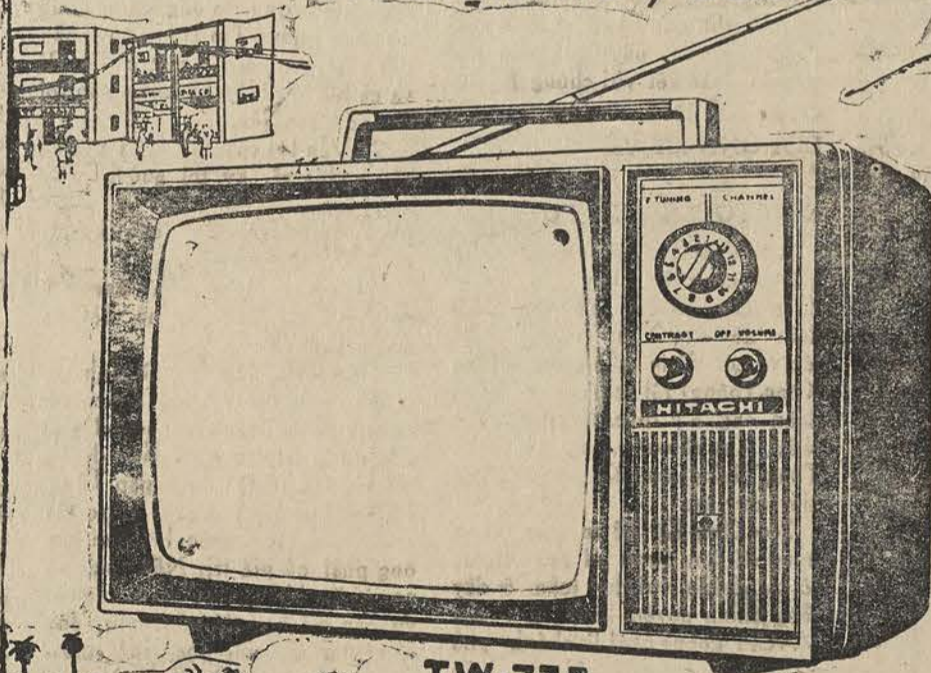
MUA, BÁN, ĐỔI

XE HƠI CŨ MỚI:

Nhận gởi xe bán chủ nhân: Bùi Văn Tiên đã được tin nhiệm lâu năm. Địa chỉ 91, Lê Văn Duyệt — Saigon Đ.T. 90.954.

Vô địch TRONG CÁC LOẠI TV XÁCH TAY 12"

Xã: BÌNH ACCU ĐƯỢC NHIỀU GIỜ NHẤT
VÃ ĐIỆN 110V / 220V

TW-77B

Solid State
Superheterodyne

HITACHI

ĐẠI DIỆN THƯƠNG MẠI HỒNG LIÊN-A 12 TÀ-THU-THÁU Saigon Đ.T. 21.454

Trong rừng thẳm, nơi
đồng quê hoặc vùng yếu
điện, hình ảnh vẫn
rõ ràng như ở SAIGON
không rung, mờ, hư vết
ĐẢO ĐẢM

100% PHẨM CHẤT
DANH TIẾNG
HITACHI

ĐÃ CÓ BÁN TẠI
CÁC TIỆM RADIO
LỚN TRONG TOÀN QUỐC

Khi sắp lên cơn Rét vì thời cuộc, lúc sắp chán
 vì "Cuộc đời chó đẻ": Quý vị hãy tới mua vui tại
 hàng ca vũ nhạc:

MAXIM'S

— Đến MAXIM'S để nghe các nam
 nữ ca sĩ lừng danh tại Thủ Đức và ban
 Kịch Động SHOTGVN ca hát cho đỡ
 buồn.

★ ★ ★
 — Sân khấu MAXIM'S là một sân khấu
 tấp nập và huy hoàng nhất Thủ Đức.

★ ★
 — Hàng đêm sân khấu MAXIM'S sẽ
 cho trình diễn các vũ điệu Tân kỳ của
 nước Người và của Giao Chỉ.

★ ★
 — Ngoài những tiết mục trên sân khấu
 MAXIM'S long trọng cho trình diễn mỗi đêm
 kịch nhạc phẩm bất hủ:

Cô Gái Diên

Một kịch nhạc phẩm đã đem sự thành
 công về vang cho đoàn văn nghệ Việt Nam
 tại BaRi.

XIN NHỚ ĐẶT CHỖ TRƯỚC

THƠ LỬA

LẬY TRỜI

(mấy ngày nay có rất nhiều người nhỏ to về
 Đại Ca Sĩ Hùng Cường chết với không chết)

Ôi! Thần Tượng Hùng Cường mà chết!
 Đại họa cho nước Việt chúng ta!
 Triệu ông và cả triệu bà,
 Triệu cô triệu cậu cứ là chết theo!

Người tỳ phú, kẻ nghèo cơ cực,
 Ngu si và học thức thiếu chí?
 Đều mê tiếng hát mê ly,
 Thấm vào đáy ruột còn gì không mê?

Lúc nào nuốt lệ thề tron trốt,
 Như gió Xuân nhẹ lướt cành Xuân,
 Ai nghe mà chẳng bần thần,
 Đêm khuya càng khời tằm màn nghe thêm!

Khi oang oang vang rền như sấm,
 Trẻ hoảng hồn ướt đầm mồ hôi!
 Thần tình kỳ ảo làn hơi,
 Nhiều em sướng quá rã rời ra ngay!

Rồi la hét vỗ tay khùng khỉp,
 Mồm gào lên « bít bết » rùm beng!
 Than ôi! quả thật đáng khen,
 Ngôi Vàng Thần Tượng đáng nên dâng chàng!

Đại Ca Sĩ ngày càng được giá,
 Trời Cài Lương danh đã lừng danh!
 Một tay mưa gió tung hoành,
 Tài đành có một « sắc » đành không lai!

Xin trời cho chàng này bắt tử,
 Cho chúng con hai chữ bình yên,
 Lỡ mà chàng phải quy tiên,
 Việt Nam khốn nạn càng thêm điêu tàn!

Mắt Thần Tượng là tan nát đấy,
 Dân tộc này bị gậy đến nơi!
 Chết theo cả mấy triệu người,
 Đất đầu chôn hết? Lậy Trời thương cho!

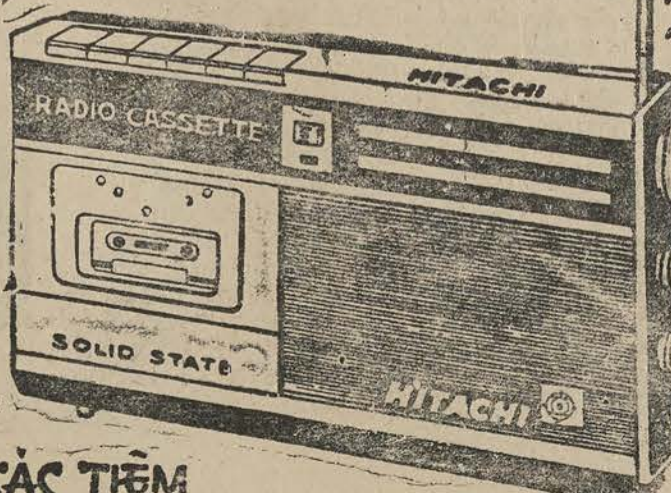
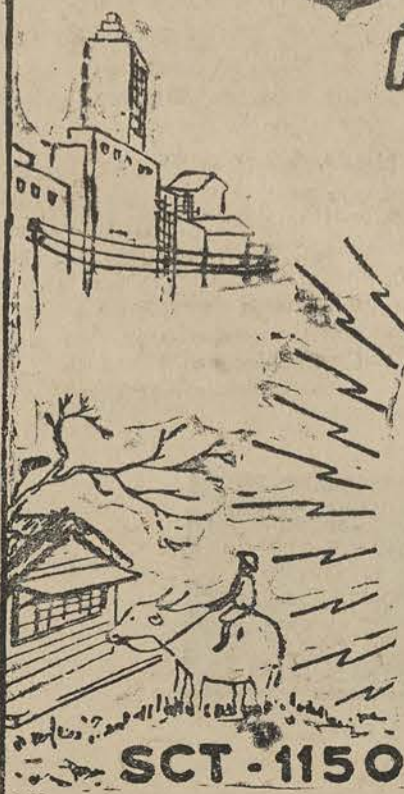
(Viết sau khi đi dự đám
 táng tập thể 17 người chết
 vì pháo kích)

TRẠNG ĐÓP

HITACHI RADIO CASSETTE

3 Bandes - 11 Transistor

XÃI PILES LỚN UM1 x 4 CỤC
 VÃ ĐIỆN 110V/220V

Solid-State
 SUPERHETERODYNE

Cam đoan:
 - Dùng nhiều giờ
 - Không hao Piles.
 Âm thanh HI-FI,
 thiết kế sang.

ĐÃ CÓ BÀN TẠI CÁC TIỆM
 RADIO LỚN TRONG TOÀN QUỐC

Đại diện Thương mại: 4100 và 4101
 12, 13 TÂY THÁP SAIGON 61.21.436

CƠ KÊ DÊ NGÔNG

XIN HÃY CHON CHO ĐỨA TRÉ SẮP LỚN MỘT NGHỀ

Tôi hỏi một đứa cháu :

— Lớn lên, cháu sẽ chọn nghề gì ?..

Đứa trẻ hơn mười tuổi, ngo ngác nhìn tôi. Sự chọn nghề đối với nó, nghe thật xa lạ. Mà không phải riêng gì thằng cháu tôi, mở trên mười tuổi. Tất cả những đứa trẻ, sắp phải đi vào đời, kiếm tiền nuôi thân mình và nuôi người khác, cũng thật là bơ vơ, không biết rằng cái nghề gì sẽ bước vào đời mình cho tới mãn kiếp. Sau một giây ngập ngừng, nó nhoeu miệng cười :

— Cháu sẽ đi đập xích lô.. Vừa có tiền mà lại vừa được đi chơi, không phải ở nhà..

Tôi cười theo nó, nhưng mà tôi thật hiểu tâm sự thằng bé. Bỏ mẹ nó đều phải đi kiếm sống. Căn nhà phải khóa kỹ, giang sơn của nó và lũ em, chỉ vòn vẹn bằng một khoảng đất mấy chục thước vuông, ngổn ngang đồ đạc. Đồi chân nó thêm chạy. Nó thêm nhìn thấy trời mà không phải ngửa mặt lên. Khoảng trời trên sân thượng, nhỏ bé tí sít, không bằng một cái khăn tay. Nó thêm đi chơi. Và nó đã chọn nghề đập xích lô, vì vừa được trả tiền mà lại vừa đi chơi.

Con chim thích bay bằng đôi cánh của nó. Tôi muốn nói đến những loài chim thường, nhỏ bé, nhảy tung tăng ngoài sân, nội cỏ. Không dám nói tới loại chim bằng, phải nhờ một cơn gió lớn, xé rộng đôi cánh, nhờ gió thổi bốc lên, cất cánh bay lên thật nặng nề, nhưng khi đã bay lên được rồi, thì bay một hơi, xa ngoài ngàn dặm.

Tôi thấy rằng Nhà Nước chưa nghĩ tới việc tìm nghề cho những em nhỏ sắp lớn. Một trường Kỹ Thuật nhỏ tí sít. Một trung tâm kỹ thuật Phú Thọ, nặng nề về lý thuyết hơn là thực hành. Mà những nghề ở hai nơi đó dạy, không phải là thực nghiệp, có thể giúp các em nhìn thấy rõ rệt tương lai mình.

Tôi đã chứng kiến một bà Hoa Kỳ, lái chiếc xe thật đẹp, tới đầu đường, thả đứa con xuống cho đi bán báo. Đứa nhỏ không có một tí gì là mặc cảm, vì tiền kiếm được là của nó. Mới đầu thì tôi không đồng ý. Tôi vẫn còn bằng bạc những tư tưởng Đông Phương, không muốn cho đầu óc trong trắng của một đứa nhỏ bị hoen ố vì sự kiếm tiền. Chỉ có người lớn mới có phận sự kiếm tiền. Còn tuổi thơ thì chỉ có trắng, sao, hoa, bướm. Nhưng rồi những năm gần đây, và nhất là bây giờ, nói đến kinh tế hậu chiến, tôi bỗng thấy thương cái thế hệ sinh ra trong cái chiến tranh dai dẳng, để rồi bơ vơ lạc lõng cả trường học lẫn trường đời.

Các em học trò, các em sinh viên, khi kiếm tiền để tiếp tục việc học, em nào cũng chỉ nghĩ tới cái nghề kèm trẻ ở tư gia. Nghĩa là một thứ vú em trí thức, mà lương bổng lại

không bằng một vú em. Một gia đình bạn tôi, đã mượn tới hai cô giáo để kèm học cho mấy đứa trẻ. Đầu óc tính toán của các bà nội trợ thật ghê gớm. Mượn một người vú em trông nom, lương tháng phải trả bốn ngàn mà còn tiền ăn uống, tiền chi phí nhưng những khác. Nhưng mượn hai giáo, cô giáo dạy buổi sáng, một cô dạy buổi chiều, không những không phải lo chuyện ăn uống, mà con cái lại còn học được thêm chữ nghĩa. Và với vú em trí thức, thì con cái của mình sạch hơn, ngoan hơn, và lại còn được tiếng nhân nghĩa. Lương của mỗi cô chỉ có hai ngàn đồng.

— Tôi đã tính chán ra rồi, anh a. Không phải rằng mình lợi dụng, nhưng người làm ở cái thời này kiếm khó quá. Chỉ có cách là kiếm cô giáo, thì lúc nào cũng đầy ra ở những mục tìm việc miễn phí trên các báo hàng ngày.

Tôi không dám trách gì chị bạn, nhưng lòng tự nhiên có một chán chường thế t hảm. Tuổi trẻ ở cái xứ này đau khổ đến như vậy sao ?.. Đi học còn có mục đích là kiếm được mảnh bằng. Rồi lúc cầm mảnh bằng trong tay, lúc đó mới phân vân, thắc mắc, không biết dùng nó để làm gì. Nhìn thấy con đường rất gần nhất là đi lính.. mà có lẽ đi lính như vậy, lại có thể thành người.

Có nhiều buổi tối, tôi ngồi nói chuyện với một lũ em, những đứa sinh viên, học đến lưng phồi, mắt thì cứ ba tháng phải thay số kính. Tôi trách chúng nó là không biết đi vào cuộc sống một cách thành thạo, nhẹ nhàng. Tại sao muốn kiếm tiền, chỉ nghĩ tới ng hễ kèm trẻ ở tư gia, hay là đi dạy học, cho các thằng chủ trường tư, muốn trả tiền bao nhiêu một giờ cũng được. Nhiều khi lại còn

thành khăn cảm ơn những đứa đã bóc lột mình, Tại sao không dám đứng bán ở cây xăng, không dám lái tắc xi, không dám làm những nghề lao động như những sinh viên Tây, Mèo. Tôi kể cho chúng nó nghe những chuyện mà tôi đã thấy qua hơn một lần trong đời :

— Anh có quen với một sinh viên Mỹ.. Anh ta đi làm một năm, Tiền lương tháng chỉ tiêu có một nửa, còn một nửa để dành, dùng tiền đó để học năm kế tiếp. Cứ như vậy, anh ta đi làm một năm, rồi lại đi học một năm, cho tới ngày tốt nghiệp đại học. Tại sao chúng mày không thể làm như vậy ?.. Có khó khăn gì đâu ?

Lũ em tôi nhìn nhau và mỉm cười, không trả lời. Nhưng tôi đã chợt nghĩ ra, Ở cái đất nước này, không có gì là vững chắc, Chỉ cần thì rớt một năm là trường Thủ Đức đã mở rộng cửa đón chờ. Và các trường Đại Học, không có trường Đại Học tư, mà chỉ có trường do Nhà Nước cầm cân nảy mực làm khuôn vàng, thước ngọc. Cái tỵ do của con chim, muốn bay bằng đôi cánh của nó, cũng không dám mạo hiểm vì khoảng trời bên ngoài đầy ẻo lả, bắt trắc, Và tôi thấy thương chúng nó vô cùng..

oOo
Tôi thấy rằng tôi, cả một lũ bạn tôi, không có đứa nào hành diện và bằng lòng về cái nghề mình đang làm. Vì ở cái thời chúng tôi, chưa có ai nghĩ đến chuyện, chọn cho chúng tôi một cái nghề. Rồi ghé nhà trường

ra là bơ vơ. Tôi bây giờ bao nhiêu năm rồi cũng vậy. Học trò chỉ biết ngày một buổi đến trường. Làm bạc cha mẹ, cũng chỉ cần lo cho lũ con, quần áo cho lành lặn, ngày ngày được cấp sách đến trường, như vậy là đủ rồi, còn tất cả thì.. mặc kệ.

Theo ý tôi thì việc tìm cho thế hệ trẻ sắp lớn lên, một cái nghề, là một công việc trọng đại của nhà nước, của các bang tư và các xí nghiệp. Vừa giải quyết được một vấn đề xã hội phức tạp, vừa là một cách đầu tư nhân lực hữu hiệu. Ở những hãng lớn bên Nhật Bản, các xí nghiệp lớn thường thu dụng các em nhỏ ở trên mười tuổi, để làm việc một buổi. Còn một buổi thì được học ở một trường riêng của xí nghiệp. Tiền lương trả rất tương xứng với công lao, Nhưng rồi người thợ ấy, người chuyên viên ấy, dù tốt nghiệp với bằng cấp nào đi nữa, cũng sẽ ở lại làm việc tại nơi đó cho tới già, tới chết.

Nhà nước xứ mình thì chỉ nghĩ tới việc cấp phát học bổng. Chính sách ấy không thể là chính sách lâu dài. Tại sao không nghĩ đến việc cho học trò và sinh viên mượn tiền, tương đương với số học bổng, rồi khi tốt nghiệp, phải trả lại hàng tháng bằng với số tiền đó ?.. Rồi lại dùng tiền đó, cho mượn hoài, để thành một chính sách lâu dài, một thứ « học tín xã », với một số vốn thật khiêm tốn. Đây là tôi chỉ nói tới việc học, còn việc chính là việc làm cho thế hệ trẻ biết quý trọng nghề nghiệp, không ngần ngại khi lao đầu vào bất cứ nghề gì. Cái học chỉ giúp cho con người không thành l cục đá nằm ở cạnh đường. Cái học chỉ có mục đích giúp

con người biết đọc sách, hưởng được cái thú đọc sách, mà cái thú đó, tạo hóa đặc biệt ban thưởng cho con người,

Dương Hồ, một danh tướng của thời Tam Quốc, đã than phiền : «Việc đời thì mười việc mình không bằng lòng hết đến tám, chín». Tôi không bao giờ bằng lòng cái nghề mà tôi đang theo đuổi. Tôi làm nghề viết báo vì cái nghề này, mình muốn làm lúc nào cũng được, muốn nghỉ tới lúc nào cũng được. Còn cái khác, ít khi nào tôi nghỉ tới.

Thế hệ của tôi đã hỏng rồi. Coi như loại binh voi, treo lên cây đa, cây đề chỉ để dọa con nít. Ruột thì càng ngày càng đặc. «Càng sống, càng tối, càng sống, càng bé lại» Còn các em tôi, các con tôi..

Ngày hôm qua, tôi đưa đứa con nhỏ vào trường mẫu giáo. Buổi học đầu tiên của con chim non, đóng chiếc cửa sắt lại, ngăn cách tôi và con tôi, tôi thấy con tôi như lọt khỏi tay tôi. Và giữa đám bạn nhỏ chưa quen biết, nó oà lên khóc. Tôi đã chạy trốn tiếng khóc ấy. Rồi một thời gian nữa, tôi lại còn phải sắp sửa hành trang, đưa con tôi vào đời. Liệu tôi có trốn, chạy nôi những tiếng khóc ấy nữa hay k hông ?..

NHÂN DIP KỸ GIẢ THANH CHIÊU ĐÒI ĐI ĐẠP XÍCH LÔ

Sáng thứ Năm vừa qua, ông Tổng Thông Chiếu (Thông Tin Chiếu Hồi) đã ra mắt báo chí bằng một màn diễn tâm... «dứt khoát».

Trong số những người đi dự có kỹ giả Thanh Chiêu (xin đừng hiểu là Thanh Niên Chiếu Hồi), nổi tiếng lùn nhất nước, nhưng đồng thời lại là tay xông xáo số dzách, từng được nhà nước phát bằng trường lục-gân mẽ đay đàng hoàng. Không hiểu trong lúc vừa ăn vừa nghe, Thanh Chiêu nhà ta có bị... héc, hoặc là bị điếm huyết hay không, mà trưa đó, dụng đầu "Sức Voi" tại một quán cơm Ba Tàu, anh chàng đã đồng dạc đi một đường long trọng tuyên bố :

— Xin báo cho anh một tin buồn, tôi sắp đi đạp xích lô đây !

— Chà ! lại định làm 1 thiên phùng sự hấp dẫn, bắt chước cụ Tam Lang đi kéo xe hơi xưa chớ gì ?

— Không phải. Đi đạp xích lô kiếm ăn chớ không viết lách gì hết. Làm kỹ giả lúc này khó ăn khó nói... khó sống lắm !

Tổng thư ký Nghiệp Đoàn kỹ giả VN, Thanh Hương Hoàng, nghe kể bêu, như sợ kẻ hèn này không tin, vội lên tiếng bác nhận :

— Đúng đấy. Hẳn đi đạp xích lô thật đấy ! Thăng cu này nó nói là nó làm, nó cóc sợ gì đâu.

Rồi Thanh Hương Hoàng còn tiết lộ thêm :

— Không chừng sau Thanh Chiêu, sẽ có thêm 8.9 đứ trong Nghiệp đoàn kỹ giả cũng đi đạp xích lô. Bọn moa đã đi điều đình, chú xích lô sẵn sàng ủng hộ rồi...

Nghĩ đi nghĩ lại, xét ra ý kiến đó cũng hay hay, Nghiệp đoàn kỹ giả coi vậy mà được việc. Ít ra thì cũng có những tên như Vương Hữu Đức, Trần Việt Hoài ở phố de ra là có việc làm ngay, đỡ bị mang tiếng là thất nghiệp, con cái may ra mỗi ngày còn được năm xoi cầm hơi trong khi chờ đợi một ngày mai tươi sáng !

Nhưng còn một điều khá ngặt nghèo là đạp xích lô đâu phải dễ: đầu phải ai leo lên cũng đạp được ngay? Ti dụ như ông Thiết Bản Đạo Nhân, có đôi rá họng ông cũng đành năm co chịu trận, chứ sức mẩy mà ông dám lãnh một chiếc xích lô?

Vì thế nghiệp đoàn kỹ giả cũng nên mở rộng bang giao dự trữ thêm một vài việc khác cho anh em trong con bị gây. Có một việc tương đối dễ mà lại ngon ăn trong lúc này: đó là đi làm cu ly cho Mèo, chẳng cần chuyên môn gì, chỉ có tí sức khỏe là xong rồi. Nhưng nếu Nghiệp Đoàn có đi thương lượng cho anh em làm cu ly thì cũng nên nhớ tranh đấu trước cho anh em được lãnh lương bằng đô la và ngang với các cu ly Đại Hàn, Phi luật Tân, Thái Lan v.v... chú chẳng lẽ một kỹ giả Việt Nam lại rẻ tiền hơn một cu ly «xa lạ» hay sao?

A, còn một thành phần khá quan trọng mà Nghiệp Đoàn quên bẵng không chịu lo lắng đùm: các nữ kỹ giả, hay gọi nôm na là những người đẹp của lòng báo !

Xin đừng tưởng hễ cứ là phái đẹp thì bất cứ lúc nào cũng được «bể» hơn phái xấu. Khi có bước vào cuộc đời làm mướn, và chỉ làm mướn một cách lương thiện chân chỉ hạt bột, tức là có thể trở thành nạn nhân của sự bóc lột rồi. Vô phúc gặp phái một chủ báo keo kiệt, bủn xỉn, thì khi đã quyết, hẳn quyết tuốt, bất kể là nam hay là nữ kỹ giả, và chuyện đó đã xảy ra, xin miễn đi vào chi tiết phiên bà con trong làng mắt công lấy «ô-đô cô lôn» rửa tai !

Trả lại với việc lo xa chung cho cả nam lẫn nữ kỹ giả, chắc hẳn Nghiệp Đoàn cũng thừa biết các nàng không thể đạp xích lô được rồi. Em Hương Trời Lam chẳng hạn, nếu mặc min zuyp mà ngồi đạp thì chắc chắn đá đi

không hết khứa, nhưng e rằng ông Cò sẽ bắt bỏ bớt gấp 1. Vậy thì nghiệp đoàn nên nhắm vào những việc làm hợp với sức khỏe của các nàng, và trào lưu hiện tại. Ti dụ có thể liên lạc với Nghiệp đoàn các chủ nhân nhà hàng, xin dành cho nữ kỹ giả mấy chỗ ngồi kết, bán bar, đỡ tốn sức lao động mà tiền sẽ kiếm gấp năm, gấp mười cái công việc vác bút chạy rong.

Nếu có chị em nào còn bỏ ngỡ với cái nghề kỹ cục này thì sẽ nhờ những cây bút chuyên về «chiêu đãi» chỉ dẫn cho. ti dụ như nữ văn sĩ Thụy Vũ, nữ phóng viên Bích Vân, tiểu thuyết gia Nghiêm Lệ Quân, nam phóng viên Trần Minh Ý v.v...

Chỉ cần dự lớp huấn luyện độ một tuần là các chị em nhà mình cũng sẽ biết đủ đòn phép, biết móc đô la đem ra chần hực nên tài chánh nước nhà, chứ thua gì ai ?

Một vài đề nghị thô thiển như vậy, nghe có lọt tai không, hử ông tổng Thanh Thương Hoàng? Nếu không thì ông lờ đi đùm còn nếu lọt, ông chờ gì không tiến hành ngay cho ?

Tuy nhiên, sự nghĩ rằng cũng còn nhiều anh chị em chỉ khoái viết, khoái hơn cả «tư khoái», không dễ gì tự nhiên họ xuống bút đi làm nghề khác. Vậy giải quyết bằng cách của họ bằng cách nào? Kẻ hèn này bèn bắt chước ông «Le», mở một cuộc điều tra tại chỗ một vài sạp Láo trứ danh Saigon.

Bây giờ mới được mở mắt ra là hiện tại cũng còn một nền văn chương — báo chí sống phây phây, no bằm, mà khỏi sợ bị rặc rồi bị hăm he gì ráo trôi: đó là nền văn chương — báo chí «ăn đờ trẻ con» và «gợi tình mari-xén».

Loại «ăn đờ trẻ con» đông lắm, nào là Mắm Non, Hoa niên, Văn nghệ trẻ, Tuổi thơ v.v.v..., tên nào tên này nghe đều có vẻ «ngây thơ» cả, nhưng xem đến những truyện, những tiểu thuyết của chúng thì ối chào ối, nó lạnh mạnh, xây dựng không bút nào tả xiết ! Xin kể tên một vài truyện đang hốt bạc để các bố mẹ trẻ con nghe chơi:

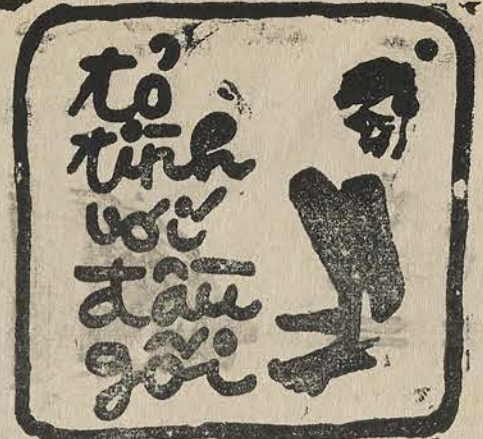
- Yêu tình đầu rùa đại nào...
- Người chết đòi mạng
- Gà sỏ khanh ho Mã
- Con yêu tình và 40 chiếc sọ người
- Đầu lâu mỹ nhân
- Na Tra đại chiến...
- Công chúa Mũi Voi
- Hoàng tử một mắt.

Ấy là chưa kể còn la liệt những thiên «anh hùng ca» kể về công đức của những người hùng Mỹ luôn chiến thắng oanh liệt trên Ti Vi: «Combat», «Wild wild west», «Bonanza», «Mission Impossible», «Oss», «007».

Các tí nhau Giao Chỉ được nhồi nhét vào đầu óc đủ món tạp pí lù trên đây, sau này lớn lên chắc hẳn đều biến thành những... siêu nhân, Cộng sản mà trông thấy chúng nó có lẽ chỉ có nước chấp tay mà lạy !

Còn về các tiểu thuyết «gợi tình mari-xén» thì thôi, xin miễn kể khai ra đây, vì kẻ ra lão chủ tiệm Minh Võ sẽ gặt lên như mầm, bảo là mình đại, quảng cáo không công cho họ.

Điều đáng nói là nghề cầm bút vẫn còn hai «chiều hướng đi lên» đó, thiết tưởng Nghiệp đoàn kỹ giả vẫn còn cách giúp đỡ cho anh em xoay chiều, tránh cho anh em khỏi bị tai nạn vô lý như Trần Việt Hoài, Vương Hữu Đức, tránh cho Thanh Chiêu khỏi mất công hăm he ra ngồi trước Quốc Hội tuyệt thực, và một hai đời... trả lại mề đay!

ÔNG MÈO... BỐC THƠM ÔNG GỖ-LOA : Ở GIỮA Ô. MÍT PHẢI COI CHỪNG

Số trước, nơi mục Tô Tinh này, ta có kể cho đầu gối ta nghe câu chuyện máy ông Tây bà Đàm Saigon đang hôn hờ vì bên Ba Lê, ông Đờ Gòn của dân Gò-Loa vừa bóc thom ông NIXON của xứ Mèo một phát lên tới mây xanh. Ô. Mèo đã khoái ông Đờ Gòn, thì ông Tây bà Đàm muốn gì mà không được ?

Sau đó, được dịp đọc ngay trên mặt báo Pháp, nguyên văn 2 bài diễn văn «chức tử» giữa Đờ Gòn và T.T NIXON, khi ông T.T Mỹ này qua viếng thăm Ba-Lê, ta mới thấy, thì ra, ông Mèo đã bóc thom trả đũa lại cho nó huề cả làng.

Ông Mèo đã bóc thom ông Đờ Gòn là bậc vĩ nhân của thời đại, biết nhìn xa trông rộng. Ông Mèo còn nói: đứng trước mặt Ngài (tức Đờ Gòn) tôi mới nhận ra, ở đời này, nhiều bom đạn, phi cơ và đồ la chưa đủ, mà còn một thứ quý hơn, đó là: Li-Đơ-Síp (tạm dịch là Đức Lãnh Đạo).

Ô. Mèo bóc thom Ô. Gò Loa là tay lãnh đạo cũ, biết nhìn xa trông rộng, khiến Vệ Tểu ta nghĩ lại mà hoảng hồn cho dân Mít. Hoàng hôn cho dân Mít khốn khổ vì đầu gối của ta hãy nhớ lại mà coi, Ô. Đờ Gòn đã nhìn xa trông rộng, nhưng gì về VN? Ông ta đã nhìn xa thấy VN chúng ta nên theo giải pháp «Trung Lập Hóa», và ông ta trông rộng cả sang tới Bắc Kinh, không hiểu khi ông số một của Hành Pháp Mỹ, tức T.T Nixon bóc Ô Đờ Gòn là nhà lãnh đạo nhìn xa trông rộng.

Ô. Nixon có nghĩ tới giải pháp Trung Lập Hóa và lập trường công nhận cho TC vào LHQ của Ô. Đờ Gòn hay không, điều đó thời gian sẽ trả lời, phần dân Mít chúng ta hãy tự lo thân ngay từ bây giờ đi là hơn hết. Người ta nhìn xa, trông rộng, nhưng chúng ta, thì hãy chịu khổ nhìn gần trông hẹp để thấy ngay những ngày mai khốn đốn sẽ tới với dân Mít này như thế nào, nếu người ta nghe nhau, đất lên đầu chúng ta cái họa trung lập hóa «à la c'noise»...

DANHIM VÀ NỖI CƠM NATIONAL... Ông Nixon bóc Ô. Đờ Gòn biết nhìn xa trông rộng, nhưng thực sự, Ô. Mèo cũng nhìn xa trông rộng không kém Ông Tây. Từ 1954, Ô. Nixon, lúc ấy còn là Ông Phó ngõ chơi sỏi nước, đã biết tiên liệu rằng, nước Mèo không thể để cho người Nhật dõng đó lư. Vì Nhật Bản mà dõng đó la, thì họ sẽ ăn Rúp thay cho đô la, nói một cách nôm na hơn, tức người Nhật mà không được Mèo giúp đỡ về kinh tế, thì Nhật sẽ theo Nga Sô tụt-sụt. Chừng đó, Mèo sẽ dựa vào ai ở Thái Bình Dương? Cho nên, chiến tranh VN đã là một phoang tên chảy rất nhiều đô-la lên Đảo Phù Tang.

1954 còn vậy, nữa là năm nay, năm Ô. Nixon đã là Tổng Thống đang hoàng. Là Tổng Thống Mỹ đang hoàng, Ô. Nixon thế tất phải phải chăm lo cho Nhật Bản này đủ đô la mới mại, để Nhật khỏi Sayonara người bạn Mèo chạy theo đồng chí Mạc Tư Khoa.

Từ nhận xét trên, nhìn xa hơn chút xíu, sẽ thấy thời hậu chiến tại VN này sẽ là thời tranh giành ảnh hưởng giữa ông Tây và ông Nhật. Ông nào, trong 2 ông đang được ông Mèo «b» ấy, sẽ bao thầu thời hậu chiến tại VN (cả Bắc lẫn Nam và có thể thêm cả Miền Lào)?

Người ta thường nói, ông Tây chỉ cần món văn hóa mà thôi, nhưng nào còn duy trì và phát triển vai trường, kiểu Dã Dắc Rút Sô và Mã Ri Curie tại VN, để trẻ con nhà giàu và quan to lái nhái cầu. Tô tiên chúng ta là người Gò Loa... là ông Tây thỏa mãn rồi.

Nhưng nói vậy là nói lý thuyết, còn thực tế, thì ông Tây Bà Đàm cũng ham đô la như — có khi hơn — văn hóa nữa. Cho nên, trận tranh đua Tây Nhật thời hậu chiến, chắc chắn sẽ làm pha gây cản huy hoàng.

Ô. Nhật cũng nhìn xa trông rộng ghê gớm lắm. Tỷ như điện Danhim. Nay mai, đất nước VN thanh bình, Ông Nhật sẽ dạy dân Mít chúng ta xii dây tơ điện: giặt áo quần bằng điện, nấu cơm bằng điện, rửa chén bát bằng điện, quét nhà bằng điện, giải trí bằng điện, xếp chữ bằng Li-nô-típ chạy điện, in báo Con Ông bằng rô ta tu điện, chủ nhiệm Minh Võ dẫn dò Vệ Tểu bằng máy ghi âm điện, cơ thơ ký của Minh Võ đánh máy chữ bằng máy điện, v.v...

Ngần ấy thứ điện, kể cũng khoái, nhưng điện như điện lúc này, thì chạy sao nổi, và giá điện cũng mắc quá. Cho nên, mới phục Ông Nhật nhìn xa trông rộng lên tận Danhim. Hết chiến tranh, máy điện Danhim chạy đũa. Lo gì thiếu điện xài, vì cũng khờ lo giá điện quá mắc. Giờ đây, đầu gối của ta mới hiểu tại sao có máy điện Danhim?

Đã phát hành

ÁNH LỬA ĐÊM TỬ

(TẬP TRUYỆN NGẮN KHỐC LIỆT)

DUYÊN-ANH

HỒNG-ĐỨC XUẤT BẢN

NÀ CẦU
cần trọng

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

MẠNH ĐỀ BẢO VỆ UY QUYỀN QUỐC GIA

Thượng Tọa Thích Thiện Minh tức công dân Đỗ Xuân Hàng can tội chưa chấp người, vô khí, tài liệu công sản và chứa chấp phần tử bất phục tùng, đảo bành. Nhà nước bắt được quả tang. Công dân Đỗ Xuân Hàng, như bao nhiêu công dân khác sống ở miền Nam tự do, được mời thăm vấn và đưa ra tòa xử có luật sư bào chữa đàng hoàng. Nà Cầu theo rồi báo chí tường thuật phiên xử. Thấy tòa đã tỏ ra dễ dãi với công dân Đỗ Xuân Hàng rất nhiều. Vì ông là một công dân đặc biệt. Đáng lẽ câu «người giàu và người nghèo đều bình đẳng trước pháp luật» phải được áp dụng đúng. Và như thế, công dân Đỗ Xuân Hàng không có quyền «ngồi trước vành móng ngựa». Đàng này, công dân Đỗ Xuân Hàng được tòa «đãi ngộ». Nà Cầu không phản đối tòa. Còn bằng lòng nữa.

Tòa đã xử công dân Đỗ Xuân Hàng 10 năm khổ sai miễn biệt xứ cộng thêm 5 năm cấm cố. Bản án rất nặng, đáng làm gương cho những công dân phạm pháp. Vấn đề đặt ở đây không phải là hoan hô bản án hay xúc phạm công dân Đỗ Xuân Hàng. Vô tình hay cố ý, công dân Đỗ Xuân Hàng đã có tội. Ngớ ngẩn, ngây thơ, ham rẻ mua xe hơi ứn cấp mà có vị linh mục vẫn bị đi vào... Chí Hòa cơ mà. Vậy thì không nên thổi phồng một sự kiện mà, nếu có ý thức, phải làm cho nó xẹp đi trong tinh thần độ lượng, cảm thông giữa nhà nước với một công dân đặc biệt.

Nà Cầu không xu nịnh nhà nước. Và trân trọng nói ra đây ý nghĩ thành thật của mình dù biết ý nghĩ này chỉ làm cho Nà Cầu thêm người thù ghét. Nà Cầu cho rằng nhà nước đã làm đúng, tòa án đã công minh. Vụ Đỗ Xuân Hàng không dứt khoát như thế, nhà nước sẽ rơi vào tình trạng nhà nước thời Nguyễn Khánh. Kết quả xấu trọn toàn diện. Và quốc gia không còn tí uy quyền nào để bảo vệ an ninh, trật tự nữa. Hãy nghĩ tới sự bảo vệ uy quyền quốc gia để, đừng vì mị một số cử tri mà để vụ Đỗ Xuân Hàng làm xấu trọn thời cuộc, hỡi vài đảng dân biểu gà nòi An Quang!

CŨNG XIN CAN CHUYỆN TÔN GIÁO ÂM ẢNH CÁI ÁN CỦA CÔNG DÂN ĐỖ XUÂN HÀNG

Đồng nghiệp Thiên Hồ bên Xây Dựng vừa mới viết một mẩu bài dưới đây :

Dù Tổng Thống Thiệu là Công giáo hay Phật giáo, cái khía cạnh đó thật khó ai dám đưa ra như căn bản lập luận phê bình một việc làm của Nhà nước trong lúc này, nhất khi việc làm đó là phán quyết của một Tòa án. Tòa Án có thể lầm, bản án có thể bất công, Chỉ trích sự lầm lỗi, bất công ấy là quyền của mọi công dân, hãy dựa trên luật pháp hoặc có thể đứng trong bối cảnh chính trị mà phê bình. Chứ phê bình chỉ trích mà lấy tôn giáo ra làm đề tài để lập luận phản đối, thì đó quả là ấu trĩ, chỉ lung lạc được những tâm hồn chất phác, ấu trĩ. Đối với những người ý thức, và đối ngay với những người lợi dụng chiêu bài tôn giáo nhằm mục đích tuyên truyền kích động, đó là một trò cười.

Cái trò kích động ấy được thấy bày ra trong một tờ truyền đơn kín đáo chuyền tay nhau, nói là văn thư của một quý vị chức sắc (Kiểm duyệt bỏ vài hàng).

T. H chẳng có ý bênh Tông thống Thiệu, không phải vì báo XD và riêng T.H vốn bị Tông thống không ưa, nhưng vì Tông thống Thiệu chẳng cần ai bênh nếu ông làm phải. Là tín đồ công giáo, nhưng dưới thời ông, tối thiểu cũng đã có 3 ông Cha vì cái tội mua làm của gian đã bị ứ hự tống vào hỏa lò, nếm đất và ăn cơm muối. Có phải vì thế mà ông kém ngoan đạo đâu, nếu quả thực ông ngoan đạo.

Chuyện tôn giáo là chuyện «ta bu». Nói lên là một việc hết sức bất đắc dĩ. Xin các quý vị lãnh đạo bất kể tôn giáo nào đừng vô tình để những kẻ chuyên môn xách động quần chúng lợi dụng danh nghĩa quý vị mà gây rối. Đất Nước sẽ tan nát thêm mà Đạo pháp cũng bị thương tổn không biết đến đâu mà lường.

In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon
Quản Nhiệm : NGUYỄN-VĂN-MINH

Nà Cầu rất đồng ý. Tại sao người ta cứ lạch lạch nghĩ rằng một vị tu sĩ của phật giáo vô tình hay cố ý, phạm tội là có sự «trù» của người Công giáo, nhiều uy quyền? Tô quốc và Giáo hội chứ không phải, không thể Giáo hội và Tô quốc Tổng thống Nguyễn văn Thiệu, Nà Cầu nghĩ, là người hơn ai hết, phải đặt quyền lợi tổ quốc trên tất cả. Và lại Giao Chỉ ta còn lương viện quốc hội, vị tổng thống phật giáo hay Công giáo nào muốn vì tôn giáo của mình mà đàn áp tôn giáo khác được chẳng? phật giáo còn đó. Qua bao nhiêu thăng trầm, khốn khó, phật giáo chỉ mỗi ngày, một khởi sắc chứ không thể bị diệt nôi. Nà Cầu dám thách đố một người nào trên trái đất này hử diệt nôi phật giáo.

Vậy Nà Cầu xin can những ai lồng chuyện tôn giáo vào vụ án Thích Thiện Minh. Phật giáo chúng ta không đời nào bị dồn vào chân tường đâu. Những «âm mưu» nào giăng ra để Thượng tọa Thích Minh phải ca bài «Kìa xa xa nơi còn đảo...». Nà Cầu không biết và xin đề Thượng tọa Thích Trí Quang tuyên bố. Nà Cầu không đồng ý với ông dân biểu Thụy, bà dân biểu Thu khi muốn tranh đấu. Điều Nà Cầu phản nài là việc tịch thu cư xá Quảng Đức. Tại sao lại tịch biên cư xá đó? Cư xá đó của Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất (nếu Việt Nam Quốc Tự không được nhận thì của An Quang) chứ có phải của riêng công dân Đỗ Xuân Hàng đâu.

Xin nhà nước xét gấu vụ cư xá Quảng Đức. Đừng tịch biên nó. Nó vô tội. Người có tội đã mang án. Kẻ vô tội phải được tha bổng. Như thế chẳng ai kiểm tra cái có để làm to chuyện.

CON SƯ TỬ CỦA NỀN NGOẠI GIAO GIAO CHỈ

Như thường lệ Hội Sư tử—Lions Club—lại vừa mới tổ chức họp hát và một ông bự nhà nước đầu hót bằng tiếng không phải tiếng Giao Chỉ. Lần này, ông bự nhà nước phăng phăng nói tiếng nước ngoài trước số cử tọa phần đông là...nước ngoài mới tẹt là ngài ngoại trưởng Trần Chánh Thành. Ngồi ở ngoài Thành chế ngôn ngữ Giao Chỉ thiếu danh từ chỉ hình tượng chỉ rất hình ảnh thì ca. Do đó, khi vào bàn hội đàm, cùng một danh từ nhưng mỗi bên hiểu một lối. Chẳng lẽ ngày xưa, Ngô thời Nhiệm dùng ngôn ngữ gì?

Thấy ông ngoại Thành, lâu lâu, mới nói lên thành lời vàng ngọc, cử tọa trưởng «con cháu trong nhà» bên khen ầm lên. Rồi thì là ông ngoại Thành là con sư tử của nền ngoại giao Giao Chỉ i Kinh quá. Con sư tử của nền ngoại giao giao An nam ta lên ngôi kẻ đã hơi lâu. Chỉ tiếc sư tử chưa chịu hống. Nên, ở Mỹ, bọn sinh viên thân Cộng Sản đã làm tội tình sự giả Nguyễn Hữu Chi, ở Gabon, sứ giả ta không biết Tổng Thống Léon M'Ba đã tòi đề đến nôi ta đánh điện chúc mừng Tông thống dưới... Âm Ty. vân vân... Mới đây, phó tổng thống Nguyễn cao Kỳ chế ầm lên về sự vận động chính trị ở hải ngoại. Quý đáng cụ trong dân ra ngoại quốc «trai» độc cũng khóc hét lên vì thấy mình quá ngớ ngàng.

Trung Cộng nó hay quai mồm ru chê Mỹ là con cạp giấy. Ông cụ tổng trưởng «con cháu trong nhà», khi khen ông ngoại Thành chẳng hiểu có ý khen... «màu thuẫn» không? Sư tử giấy hay chỉ là thứ sư tử dán trên kính xe của đám hội viên Hội Sư Tử?

LẠI NÓI VỀ SỰ HIỂU LẦM NGÔN NGỮ

Về ngôn ngữ Con Ong, sự hiểu lầm rất ư là tai hại. Và xin khen ông ngoại Thành điem này. Chẳng hạn, khi Con Ong viết :

— «Ông ngoại Thành là vị tổng trưởng «anh minh» của nền đệ nhị Cộng hòa.»

Câu này, khen ông ngoại không khiếp. Viết ra là có ý hy vọng ban điem báo trình đề «có điem» hầu xoay sở cái thông hành công vụ cho những chuyến xuất ngoại tương lai. Nhưng ban điem báo lại... hiểu lầm. Và «anh tét pết tét» rằng bọn Con Ong nó xô lá kèn, nó dùng ngôn ngữ mà Cả nước đã suy tụng chí sĩ Ngô Đình Diệm.

vậy là phèo. Vì bị ông ngoại ghét bỏ là cái chắc.

Chẳng hạn, khi con Ong viết:

— «Các cụ trong dân đi giải độc, cụ nào cụ ấy thơm phưng phức»

Câu này chỉ nhằm diễn tả các cụ ở trong dân, do dân bầu, đại diện dân nhưng các cụ lại cứ hiểu nhầm là... «rận trong cu» mà rận thì mùi thơm là mùi hăm ba li be!

Hiểu theo kiểu đó thì bỏ bỏ Con Ong rồi, là vì phạm tội uối lái, nói lóng, ngôn ngữ trào phúng bất hủ của dân tộc.

Chẳng hạn, khi con Ong viết:

— «Cụ Âu Trường Thanh cho giá đường leo thang, dân nghèo hóc hác. Vậy phải lo trông mìa, ph át động nghề căng mặt mà dùng thay đường»

Có kẻ dám hiểu nghề căng mặt theo nghĩa ba pue xô lá lăm à. Và sẽ quy tội dùng ngôn ngữ sống sượng công kích nhân vật chính quyền.

Bởi cái sự hiểu lầm ngôn ngữ hài hước tai hại như thế nên, để tránh tình trạng bị gây bị đất, lâu nay Con Ong không «chế» danh từ nữa. Có một ít danh từ «chế» ra dùng riêng, không cầu chứng, bị thiê n hạ vô lấy sai mòn teo cả rồi. Người chủ Con Ong ký nhất là ông Tư Trời Biển báo Tin Sáng lại «thường» hơi đông danh từ của Con Ong. Hận hạnh thay!

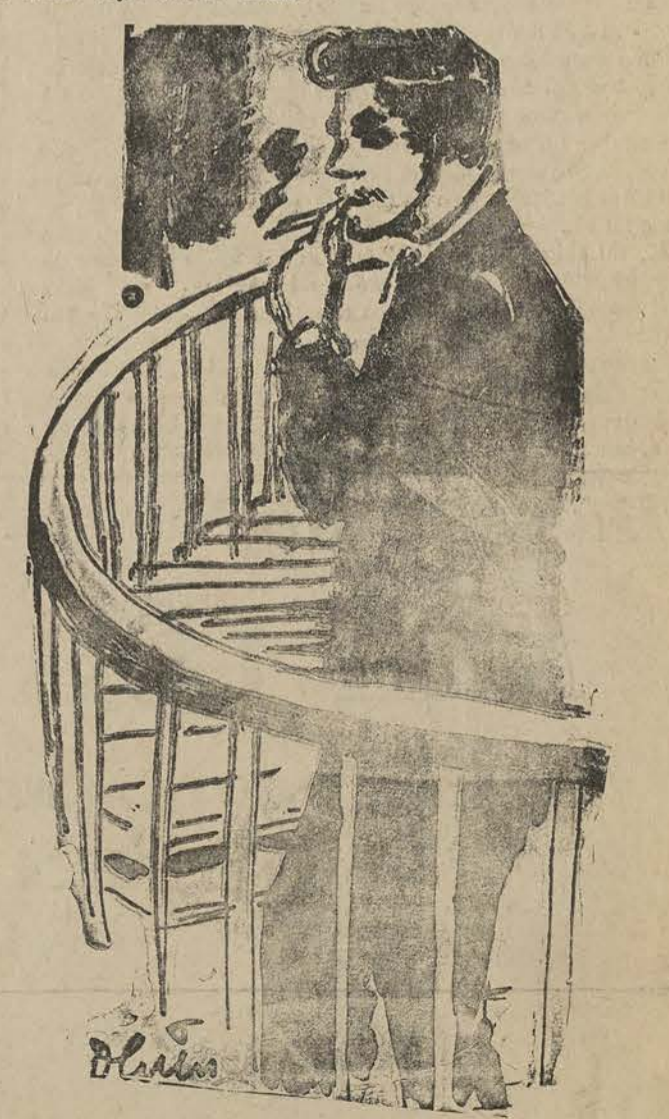
CHU TỬ QUYẾT SỐNG SỰNG LIỆU CÓ QUYẾT SỐNG NỒI

Chu Tử và nhóm Sống của anh; lần này, quyết sống trên nhật báo Công Chúng thay đổi bản hiệu. Gần một năm

rồi, Chu Tử lêu bêu. Nghĩ cũng tội nghiệp anh ta. Không được làm báo, Chu Tử cóc biết làm cái gì. Nà Cầu và anh em Con Ong đã ân oán giang hồ đủ với Chu Tử và cậu con rề. Thời gian qua đi, mọi việc cũng qua đi cả. Gặp nhau tay bắt mặt mừng, coi như chẳng có gì quan trọng đến phải thù hận nhau. Nhưng còn nhà nước, liệu nhà nước có đề... quyết sống trên nhật báo Quyết Sống?

Không lẽ nhà nước hẹp hòi với một người quốc gia Chu Tử? Nhà nước rộng lòng chiêu hồi cả kẻ thù Cộng sản mà đóng kín cửa... chiêu hồi Chu Tử rộng ra một năm trời ư? Chu Tử rêu rao thế không tếu, thế sẽ đứng đắn nhất nước. Đó là một sự ân hận gián tiếp một phát xin lỗi khéo léo. Nếu Nà Cầu là nhà nước, Nà Cầu đề cho Chu Tử tiếp tục viết báo. Cấm nhau một năm đủ rồi. Ân oán giang hồ thế là kỷ rồi. Nhà nước nghĩ sao?

ĐÓ CÁC BẠN BIẾT NHÂN VẬT NÀO ĐÂY

Phước